

UITBRAAK

Berichten uit de strijd tegen de gevangenis

Mei - Juni 2006

Nummer 2

UITBRAAK

tweemaandelijks gezamenlijke uitgave van
Anarchist Black Cross Antwerpen &
Anarchist Black Cross Gent

**Gratis dankzij
donaties
Gratis voor
gevangenen**

UITBRAAK

Uitbraak is een tweemaandelijks gezamenlijke uitgave van het Anarchist Black Cross Antwerpen en Anarchist Black Cross Gent. Wij zien Uitbraak als een instrument om informatie te verspreiden, gevangenen te ondersteunen door hen publicatieruimte aan te bieden en de strijd tegen de repressie en de gevangenis aan te scherpen. Uitbraak focust in het bijzonder op anarchistische gevangenen, die omwille van hun strijd gevangen werden gezet, en helpt om de solidariteit, in al haar vormen, met hen op te bouwen.

Uitbraak staat dan ook open voor geschreven bijdrages (zeker van gevangenen zelf!), die je kan bezorgen aan het ABC Antwerpen & Gent. Aarzel dus niet, en deel je ervaringen in de gevangenis met anderen. Uitbraak kan daardoor helpen om mishandelingen, foltering en de terreur van de gevangenis aan het licht te brengen, aan te klagen en te bestrijden.

Uitbraak/La Cavale verschijnt tweemaandelijks in twee talen. Alle artikels zijn sowieso in het Nederlands, en we doen een extra inspanning om artikels zoveel mogelijk te vertalen naar en over te nemen uit het Frans. Als je daarbij wil helpen, aarzel dan niet om ons te contacteren.

Anarchist Black Cross ?

Het **Anarchist Black Cross** is een netwerk, over de landsgrenzen heen, van anarchistische groepen die gevangenen die zich verzetten tegen het onmenselijke gevangenisstelsel ondersteunen. Wij ondersteunen in het bijzonder anarchistische gevangenen die omwille van hun strijd voor een betere wereld worden vervolgd en opgesloten. Door publicaties, steunfondsen en solidariteitscampagnes proberen wij het masker van het gevangenisstelsel dat zoveel ellende veroorzaakt af te rukken. Wij engageren ons eveneens om mee te bouwen aan de verdediging van de revolutionaire anarchistische beweging tegen de aanvallen van de repressie, opdat de strijd nooit zal gesmoord worden.

Wij vechten voor een samenleving waar geen gevangenen meer zijn, en waar elk individu samen met anderen in vrijheid kan leven. Want het is geen toeval dat de gevangenis lijkt op de fabriek, op de school, op de psychiatrische instelling,... Het zijn allemaal instellingen die ons onze vrijheid ontnemen en ons dwingen te gehoorzamen aan bazen en wetten die we nooit zelf gekozen hebben, en nooit zelf zullen kunnen kiezen. Daarom is ons uiteindelijke doel om doorheen revolutionaire strijd te komen tot een samenleving van gelijkheid en vrijheid - waar niemand wordt onderdrukt, uitgesloten, uitgebuit of opgesloten.

Uitbraak is gratis dankzij vrije bijdrages en donaties. Financiële ondersteuning van dit initiatief is dus noodzakelijk! Uitbraak is sowieso gratis voor gevangenen.

Als je een abonnement wil en Uitbraak elke twee maanden thuis wil ontvangen of helpen verdelen, stuur dan een briefje / mail naar ABC Antwerpen of ABC Gent.

Voor verzending naar niet-gevangenen rekenen we 2 euro verzendingskosten per exemplaar aan (en een donatie wordt geapprecieerd), dus 12 euro per jaar. Bezorg ons dat bedrag via een storting op één van beide ABC-rekeningen met vermelding 'abonnement Uitbraak.'

Anarchist Black Cross Antwerpen
(zonder naamsvermelding)
Postbus 67
2018 Antwerpen 14
België
abc.antwerpen@gmail.com
reknr 000 - 3244460 -04

Anarchist Black Cross Gent
(zonder naamsvermelding)
Postbus 40
9000 Gent 2
België
abc_gent@yahoo.com
reknr 001 - 3364945 - 91

www.anarchistblackcross.be

Mei - Juni 2006 Nummer 2

Inhoud **UITBRAAK**

- p 4** De Belgische gevangenis staan op ont ploffen
Opstand in de gevangenis van Bergen
Communiqué uit Ittre: Stille! Hier foltert men...
Opstand in de gevangenis van Ittre
Berichten uit de kerkers van de Belgische Staat
- p 8** FIES is overal
Solidariteit tegen de uitlevering van Roberto Catrino Lopez
Proces tegen Sergio L.D. in Spanje uitgesteld tot 8 juni
- p 9** Mobilisatie voor het proces tegen de 6 anarchist en die in september 2003 in Barcelona gearresteerd werden
Oproep van Bart de Geeter, vanuit de gevangenis van Dusseldorf
- p 10** Schuldig aan solidariteit
Terugblik op de repressie tegen de 6 van Barcelona
- p 12** Solidariteit bevrijdt kameraden
Spanje: Ignasi op borg vrij, Ruben nog steeds vast
Brief van Ignasi
Overzicht van solidariteitsacties tegen de repressie
- p 14** "Onder de stenen, de kooi..."
Laurent Jacqua vanuit de centrale van Poissy, Frankrijk
- p 15** Nieuws uit Europa
Al 21 doden in de Spaanse gevangenis dit jaar
Garfield Gabbard opnieuw gearresteerd
Marco opnieuw in de gevangenis
Rose Ann Scrocco uitgeleverd aan de Italiaanse Staat
Alfredo M. Bonanno onder huisarrest
- p 17** Anarchisten van Lecce onder juridisch spervuur
Vierde hoorzitting in het proces tegen de kameraden van Lecce
- p 18** Oproer in de Griekse gevangenis
3 gevangenen levend verbrand in Koridalos
Communiqué van de gevangenen van Koridalos
- p 20** Kronieken en zwerftochten van de sociale oorlog in Europa
Analyse van de huidige repressie en de 'associatieve delicten.
- p 27** Adressen van gevangenen en contactgegevens van steungroepen.
- p 29** Nieuwe repressieve slag tegen DHKC in België

INFO-AVOND OVER DE STRIJD TEGEN DE GEVANGENISSEN

**Vertoning van video-interview
Getuigenis van Julia en Pastora,
moeders van**

Gabriël Pombo da Silva en Xosé Tarrio
Naar aanleiding van het proces tegen de 4 van Aken, gaven Julia (wiens zoon één van de veroordeelden is) en Pastora (wiens zoon stierf aan de Spaanse gevangenis) dit krachtige interview over de realiteit van de gevangenis, de sociale oorzaken van delinquentie, de noodzaak om te vechten tegen de gevangenis.

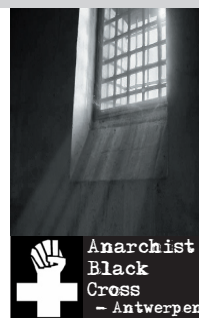
17 MEI 2006 - 20 U VILLA SKWATTUS DEI

Schapestraat 29, Leuven. Na de volkskeuken.

★ Korte inleiding over de strijd tegen de gevangenis in Spanje en de arrestatie van Bart, José, Gabriël en Begoña in Aken.

★ Vertoning van video-interview met Julia en Pastora, moeders van de anarchist en Gabriël Pombo da Silva en Xosé Tarrio

★ Discussie over delinquentie, de functie van de gevangenis en solidariteit.

"Aan allen die bekommerd zijn om rechtvaardigheid, aan allen die niet willen dat het gerecht gebruikt wordt om sociale strijden in te dijken, zal het nauw aan het hart liggen om mijn oproep te beantwoorden."

Samira BENALLAL, een zus die vecht tegen de discriminatie die haar broer kapot maakt...

RECHTVAARDIGHEID VOOR NORDIN BENALLAL

Op 1 juni 2006 komt het proces in beroep tegen Nordin Benallal voor. Hij werd op 9 november 2005 veroordeeld tot 12 jaar cel onder beschuldiging van een schietpartij met de politie. Hij was al veroordeeld tot 29 jaar wegens andere feiten (diefstallen en overvallen, zonder enige dodelijke slachtoffers).

Nordin is nog maar 26 jaar oud... Zijn zus, Samira, roept op tot - op z'n minst - een eerlijk, niet-racistisch en niet bevooroordeeld proces en respect voor zijn rechten in de gevangenis.

Nordin heeft zich gerebelleerd tegen de discriminatie, tegen het racisme en tegen de uitzichtloosheid van zijn bestaan. Zolang discriminatie, privileges en ongelijkheid blijven bestaan, zullen er mensen zijn die er zich tegen verzetten, ook doorheen delinquentie zoals Nordin.

**1 juni 2006 om 8u45
voor het Justitiepaleis in Brussel
SAMENKOMST OM
ONZE SOLIDARITEIT TE TONEN**

Uitbraak verschijnt gratis dankzij donaties. Structurele financiële bijdragen zijn dan ook meer dan noodzakelijk om dit project draaiende te houden, en van Uitbraak een echt instrument in de strijd tegen alle gevangenis te maken.

Wij zouden **Uitbraak** graag gratis kunnen blijven opsturen naar gevangenen en hun families, vrienden en vriendinnen, naasten,... Daarvoor rekenen zij, en wij, op collectieve ondersteuning.

Gevangenis van Bergen

Berichten uit de kerkers van de Belgische Staat

28/03 Brussel - De Raad van State verklaarde zich onbevoegd om uitspraak te doen over de gevangenisomstandigheden waaronder drie leden van de socialistische revolutionaire organisatie DHKC (uit Turkije) in de gevangenis van Brugge opgesloten zitten. Aan de drie militanten, die enkele maanden geleden veroordeeld werden tot 4 en 6 jaar cel, wordt een isolatieregime, naaktfouilles, controle van briefwisseling en voortdurende controle van hun cellen opgelegd.

28/03 Antwerpen - De cipiers leggen 's avonds het werk neer, omdat ze geen zin hebben om de gevangenen een theatervoorstelling én een wandeling te gunnen. De directeur van de gevangenis stelde dat beide activiteiten moesten doorgaan. De vakbonden legden daarop het werk neer, de politie nam de controle over de gevangenis over. Pas de volgende dag hernamen de cipiers hun 'werk'.

30/03 Antwerpen - De gevangenisdirecteur van de gevangenis in de Begijnenstraat wordt twee weken op non-actief gezet, naar aanleiding van de korte staking op 28/03.

3/04 Brussel - In de gevangenis van Vorst leggen de cipiers 's namiddags hun 'werk' neer. Ze klaagden over

Solidariteit met de opstandigegevangenen van Bergen Opstand in de gevangenis van Bergen

Op 23 april 2006 kwamen in de gevangenis van Bergen meer dan 45 gevangenen in opstand. Ze hielden de binnenplaats bezet, weigerden naar hun cellen terug te keren en verdedigden zich tegen de binnenvallende politie...

De pers zucht en klaagt: de gevangenen hebben (nog) geen eisen naar voren gebracht, noch verteld over hun redenen om in opstand te komen. Wij weten echter dat gevangenen op elk moment, op elke seconde van hun opsluiting redenen te over hebben om in opstand te komen... Net zoals in Ittre begin maart, barstte ook in Bergen de bom.

Rond 19.30u weigerde een grote groep gevangenen terug te keren naar hun cellen. Ze hielden de binnenplaats bezet en jaagden de bewakers weg. De gevangenen demonteerden de doelpalen van de binnenplaats en verzamelden alle materiaal dat ze konden vinden. Gelukkig voor hen waren er net werken bezig, en konden ze zich aardig voorzien van weerstandsgerief. Het lokaal van de bewaking werd kapotgeslagen. Daarna

werd brand gesticht aan de toegangspoort. Toen de politie, vergezeld van de Civiele Bescherming, rond 21.30u zichzelf klaar achtte voor een bestorming van de binnenplaats, werden ze serieus gehinderd door het vuur en moesten ze een regen van betonblokken en stenen incasseren. Daarna verdedigden de opstandelingen zich met stokken en metalen staven. Rond middernacht was de politie erin geslaagd de gevangenen naar hun cellen terug te drijven en de 'orde' te herstellen.

Momenteel zijn er tegen de opstandelingen nog geen klachten ingediend; maar het Parket beweert dat ze alles hebben kunnen filmen en dat ze zeker en vast gevangenen zullen kunnen identificeren. *Il faut porter des masques de ski, quoi!*

Solidariteit met de opstandige gevangenen van Bergen!

**Elke dag vernedering en opsluiting?
Elke dag opstand!**

Gevangenen die contact met ons willen opnemen om hun revolte te delen en hun zelfverdediging tegen de repressie te organiseren, kunnen dat doen via:

**ABC Antwerpen
(zonder naamsvermelding)
Postbus 67
2018 Antwerpen 14**

Getuigenis uit de gevangenis van Ittre, 5 maart 2006

Stilte! Hier wordt gefolterd...

Donderdagochtend controleert de groep C op de Ré A, waar ook Marc Dutroux zit, een Turkse jongen die veel gevangenen waarderen, omdat hij heel lief en grappig is. Hij kwam uit de isolatiecel, waarschijnlijk omdat er een woordenwisseling met scheldwoorden was geweest. Deze schokploeg, gespecialiseerd in afranselingen, maar eerbiedig "interventieteam" genoemd, mag tijdens een interventie alles behalve op gevangenen slaan. Deze brave cipiers, wraakzuchtig en de SS waardig, behoren tot de groep van onderofficier Teilmann, die zonet vast komt te zitten en beschuldigd werd van pedofilie en verkrachting van minderjarigen. Deze man sprak van de gevangenen, als "ondermensen", "sukkels", "stront", "minder dan niets", "uitschot van de maatschappij" etc. Kortom, pure haat tegenover de gevangenen. Er waren veel afranselingen wanneer hij van dienst was, onder bescherming van de directie. Dit alles werd aan de kaak gesteld door advocaat Mr Moreau tijdens de personeelsstaking van 2005; door een kameraad Ringolevio, waartegen de directie klacht heeft ingediend; door het krantje *Dire La Prison* en tevens door leden van het personeel die geschokt waren door dit fascistoïde gedrag.

Tijdens de interventie was alles afgesloten, maar medegevangenen hebben de "SS'ers" van boven, achter de tralies zien slagen op Ali, wat gemakkelijk was, hij is 1 meter 60 en weegt 60 kg. De arme gast schreeuwde dat ze zijn neus gebroken hadden en kameraden die voorbij de isolatiecel kwamen, hoorden hem vragen om Mr Moreau te verwittigen, wat gedaan werd. Zoals altijd zeiden enkele gevangenen dat het net goed was, dat hij maar moest antwoorden, etc. Geklets van gasten die nooit iets doen en daarvoor excuses zoeken en die zichzelf zware jongens vinden, maar eigenlijk waardeloos zijn. Lafaards!

Frankrijk wordt altijd maar

veroordeeld voor zijn gevangenis, maar eens te meer vergeten ze de Belgische gevangenis, waar de gevangenisomstandigheden erger zijn en die dus zeker niet moeten onder doen voor de Franse. Het regime in Ittre, een strafgevangenis, komt overeen met het regime van een provinciaal arresthuis in Frankrijk. Aangezien de minister van Justitie zich socialistisch noemt, wilt dat toch zeggen dat ze maar een bizar idee van socialisme heeft. Ze doet wetten stemmen die ze weigert toe te passen. De commissies van Toezicht zijn enkel medeplichtigen van de gevangenisdirecties, en ze vinden het niet fijn om met hun eigen tegenstellingen geconfronteerd te worden.

In Ittre blijft de commissie de directie verdedigen, ze geeft altijd ongelijk aan de gevangenen met één enkel antwoord: «buiten zijn er mensen die slechter af zijn dan jullie!» Het is de katholieke geest die zetelt in het Belgisch gevangeniswezen. Niets schiet op, de afranselingen gaan verder en worden er niet mooier op, eveneens de schendingen van de Rechten van de Mens. Veel gevangenen trekken zich niet veel aan van hun medegevangenen, ofwel zitten ze volledig aan de dope, ofwel geven ze het gevangenisbestuur gelijk. De mentaliteit laat te wensen over, 's avonds zetten de kerels hun stereo superluid om hun burens te pesten en hun muziek aan hen op te leggen; er wordt achter de rug gepraat, er is geen enkele solidariteit. De enkelingen die zich zorgen maken over de achteruitgaande sfeer staan alleen tegenover een bestuur dat alles laat gebeuren. Sommige gasten spuiten héroïne, en het kan de gevangenis niets schelen. "*Zolang hij zijn dosis heeft, laat hij ons gerust!*" luidt het bij de cipiers.

Anoniem

Getuigenis ontvangen door de Steungroep voor Ringolévios in de Belgische gevangenis.

personeelstekort, en stelden voor de bewaking van zieke gevangenen te laten overnemen door de politie. De volgende dag schortten ze hun staking op, maar deden voor het einde van de maand mei alvast een stakingsaanzegging.

6/04 Brugge - De Brugse cipiers kondigen aan dat ze elke vrijdag actie zullen voeren, en van 18 tot 22u het werk zullen neerleggen. Ze wijzen op de technische beveiligingsmankementen en het 'overwerk' dat ze moeten doen door de grote ziekenboeg in de gevangenis van Brugge.

7/04 Brussel - De rechter van Kortgeding beslist dat de detentievoorwaarden van de leden van de DHKC moeten opgeschort worden. Hij stelt dat het niet is omdat iemand onder de terrorismewetgeving veroordeeld wordt, daar dan ook nog eens verzwaarde opsluitingsomstandigheden moeten bijkomen.

14/04 Brugge - De politie neemt de controle over de gevangenis van Brugge over omwille van de vrijdagstakingen van de cipiers.

20/04 Brussel - Het Europees Comité ter preventie van Folter stelt in haar rapport over de Belgische gevangenis dat er wel degelijk folter plaatsvindt binnen de muren. Zo heeft het Comité weet van afranselingen met knuppels in de gevangenis van Namen en Andenne en in het cellencomplex van het Justitiepaleis in Luik. In het rapport wordt eveneens de schrijnende situatie in de psychiatrische vleugels van de gevangenis aan de kaak gesteld, onder meer in de gevangenis van Namen. Het Comité stelde ook vast dat er, buiten het toedienen van medicijnen en drugs, geen verzorging bestaat voor gevangenen met psychische problemen. Ook werden de cipiersstakingen aangeklaagd als omstandigheden die folter en mistoestanden in de gevangenis veroorzaken/bevorderen/mogelijk maken.

21/04 Brugge - Laurette Onkelinx stelt dat het herstellen van de veiligheidsmankementen aan de gevangenis van Brugge minstens 1 miljoen euro zullen kosten.

21/04 Lanaken - Een gevangene die werd beschuldigd van moord op een cipier in de gevangenis van Hoogstraten

in 2001, werd vrijgesproken. Volgens de rechtbank kon niet bewezen worden dat de gevangene verantwoordelijk was voor de dood van de cipier, wat gebeurde na een schermutseling.

22/04 Brugge - Alsof het voor de gevangenen en hun bezoekers nog niet zwaar genoeg is, breiden de cipiers hun vrijdagacties uit, en staken voortaan elke vrijdag van 16u tot 22u.

27/04 Turnhout - De cipiers van de gevangenis van Turnhout legden voor enkele uren hun 'werk' neer nadat twee van hun collega's enkele dagen daarvoor in elkaar werden geslagen door gevangenen. De cipiers klagen over 'agressie van gevangenen'. De gevangenis van Turnhout kampt, net zoals de meeste gevangenissen, met 'overbevolkingsproblemen': er zitten 153 mensen opgesloten, terwijl de gevangenis maar om 135 gevangenen voorzien is, nochtans zijn er maar liefst 81 cipiers.

Opstand in de gevangenis van Ittre, 11 maart 2006

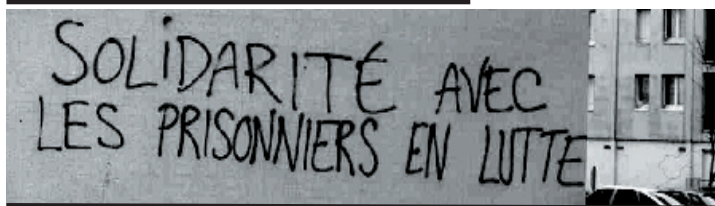
"Beweeg een vinger, en we maken jullie af!"

Dinsdag 7 maart, rond 20 uur. De gevangenen van het gebouw Ré A, waar Ali (1) trouwens ook zat, beslisten gemeenschappelijk om niet meer terug te keren van de binnenplaats en de komst van de directeur te vragen om eisen te stellen in verband met de problemen rond de boekhouding, de prijs van de telefooncommunicaties, de prijs voor een tv, de trage opname van het geld van de families naar de rekeningen van de gevangenen etc.

In het begin komen een 20-tal gevangenen overeen om de binnenplaats van het Ré A te blokkeren, maar op het moment dat ze terug naar binnen moeten, blijven er maar 5 over. 3 jongeren van Afrikaanse en 2 jongeren van Marokkaanse afkomst. De directie

en toegetakeld door voetstampen en matrakken. Eens op de grond worden hun handen vastgemaakt op hun rug met koolstofbandjes. De cipiers blijven hen schoppen en de jongens kunnen ze niet ontwijken. Eén van hen moet gehospitaliseerd worden. De dag nadien wordt de gevangenis en de omgeving belegerd met politie. De directie eist een collectieve straf van 24 u tegen alle andere gevangenen. Voor veiligheidsredenen worden de Afrikaanse gevangenen opgesloten in hun cel, uit schrik dat ze een solidariteitsbeweging op gang trekken tegen het racisme van de cipiers.

De cipiers, van hun kant, laten uitschijnen dat het de politie is die de gevangenen zwaar afgetuigd en verwond heeft. Alles wordt in het werk gesteld om de zaak in de doofpot te stoppen. De 5 gevangenen worden overgeplaatst met hun bulten en blauwe plekken naar andere gevangenissen. De pers, altijd op de bres voor de gevangenis, wil zelfs niet weten waarom de gevangenen de binnenplaats weigerden te verlaten. 1 jaar na de opstand van begin 2005 in Ittre, moet een nieuwe opstand zeer snel gesmoord worden. Zoals gewoonlijk doet de linkse minister van Justitie over de hele zaak alsof haar neus bloedt, en laat de directie en haar vechtersbende ongestoord. Hoe kan ze zich socialist noemen en tegelijkertijd nazi's hun gang laten gaan op haar terrein? Vele cipiers delen het gedrag van de vechtersbende en de directie van Ittre niet. Eens te meer komt Ittre in het nieuws zonder dat wie dan ook zich afvraagt wat de redenen zijn van al dit kabaal rond deze zogezegde modelgevangenis. De directeur Mr. Fonck, ex-militair, bestuurt zijn gevangenis (we zeggen ZIJN gevangenis omdat hij praat over Ittre alsof het zijn bezit is), zoals een kazerne, maar vergeet dat vele jongeren zelfs niet weten wat het leger is. Het ergste is dat hij denkt dat hij handelt in

GEVANGENIS VAN ITTRE 7 MAART 2006

Nadat cipiers een jonge gevangene tot tweemaal toe in elkaar hebben geslagen, weigeren een twintigtal gevangenen uit protest terug te keren naar hun cellen. De directie weigert elke dialoog over hun eisen.

Na dreigementen van cipiers en de politie voor de gevangenispoort, blijven nog 5 opstandigen over.

30 cipiers trekken hun bivaks aan en gewapend met stokken vallen ze de 5 opstandige gevangenen aan. Anderen bekogelen de aanstormende cipiers vanuit hun cellen. De 5 worden totaal kapotgeslagen; enkele dagen later worden ze verspreid naar andere gevangenissen in België.

Samen met de gevangenen uit Ittre die de terreur van de directie en cipiers in Ittre aanklagen, eisen wij:

★ **ONTSLAG VAN DE BENDE CIPERS**
Verantwoordelijk voor de aframmelingen

★ **TOEZEGGING OP DE EISEN VAN DE GEVANGENEN**
Lagere telefoonkosten;
lagere prijzen in de kantine;
snellere overdracht van geld dat door familie wordt gestort

★ **STOPZETTING VAN DE AFRAMMELINGEN**
Altijd gericht tegen de zwakste, zieke en mondige gevangenen

**WEES SOLIDAIR
WEES MEDEPLICHTIG
SLOOP DE MUREN**

weigert elke dialoog en beveelt de 5 jongens om terug naar binnen te gaan, maar deze weigeren. De politie wordt erbij geroepen. Een groep gemaskerde cipiers gewapend met matrakken en schilden grijpt in zonder enige dialoog en begint de 5 gevangenen zonder stoppen af te tuigen. Ze roepen racistische scheldwoorden zoals "vuile negers". De 5 jongens kunnen enkele metalen conservenblikken grijpen, die uit de ramen worden gegooid, om ze te gebruiken als wapens. Ze zijn in de minderheid en ze worden overweldigd

Solidariteitsaffiche van de Steungroep voor Ringolévios in de Belgische gevangenissen

het voordeel van de gevangenen door een discipline op te leggen die even dwingend is voor de gevangenen als voor de agenten. We hebben vernomen van het OIP (2) dat cipiers uit andere gevangenis weigeren te komen werken in Ittre, omdat de werkomstandigheden moeilijk zouden zijn. Zoals elke goede militair, vertrouwt deze directeur volledig op zijn ondergeschikten en dekt hij de excessen af. Het is opmerkelijk dat het ministerie geen onderzoek doet na al deze gebeurtenissen, ofwel de resultaten ervan stilhoudt. Buiten deze bende vechters is de rest van het personeel redelijk inschikkelijk volgens de getuigenissen van gevangenen.

Er is geen laksheid van de directie, wel integendeel, het personeel wordt onderworpen aan een zeer streng reglement en worden ze z onderhouden in de gaten gehouden door meerderen die op hun beurt ook geobserveerd worden door een nog hogere rang vormt een zeer militaristische hiërarchie. Het meeste personeel werkt hier om hun brood te verdienen en hun familie eten te geven, zonder handhaver van het recht of bestrijder van het onrecht te willen spelen.

We vragen dat er een administratief onderzoek wordt ingesteld in de gevangenis van Ittre met getuigenissen en opzichters en dat het gedaan is met die vechtersbende die zich als echte nazi's gedragen. Die nazibende is trouwens zeer laf, want telkens ze te maken heeft met fysiek sterke

gevangenen roept de directie er het politie-eskadron bij om de lastige gevangene te overmeesteren.

We vrezen ervoor dat het geweld dat gepleegd wordt tegen de gevangenen zich zal keren tegen de meer inschikkelijkere bewakers, want ze moeten zich geen illusies maken, als men teveel aan de koord trekt, moet men zich verwachten aan represailles. Zoals dat het geval was in Nijvel, en dat lijkt de linkse minister van Justitie te vergeten ofwel kan het haar niet schelen. Het is ontoelaatbaar dat voor zo'n materiële eisen, die een antwoord konden krijgen, zo'n geweld gebruikt wordt. En dan te bedenken dat de directie, met de opstand van 2005 in het achterhoofd, de mogelijkheden heeft gegeven om 5 ongelukkige protesteers met geweld te overmeesteren om aan de andere gevangenen een niet mis te verstane boodschap te geven " *kijk hoe we jullie gaan toetakelen als jullie een vinger uitsteken* "

Anoniem.

Getuigenis ontvangen door de Steungroep voor Ringolévios in de Belgische gevangenis.

- (1) Ali werd eind februari in elkaar geslagen door de Equipe C van de bewakers, daarna in het cachot gestoken. Toen hij na drie dagen het cachot mocht verlaten, sloegen ze hem opnieuw in elkaar en staken hem opnieuw drie dagen in het cachot. Zijn gezicht is totaal kapotgeslagen en zijn neus is gebroken.
- (2) Observatoire International des Prisons

Solidariteitsacties met de gevangenen van Ittre

Dit overzicht pretendeert geen volledigheid...

MAART 2006

Aan 3 Brusselse gevangenis, (Vorst, St Gillis en Berkendaal) worden wekelijks pamfletten tegen mishandelingen in de gevangenis uitgedeeld in solidariteit met de gevangenen van Ittre, de twee aangeklaagde kameraden (zie Uitbraak nummer 1) en alle andere gevangenen in strijd. Er is altijd een heel goed contact met de families en vrienden van de gevangenen. De pamfletten geraken ook goed binnen. Op 21 april kwamen de ordehandhavers voor de eerste keer lastig doen... Ook aan de gevangenis van Antwerpen worden pamfletten uitgedeeld.

BEGIN APRIL 2006

De Steungroep voor Ringolévios in de Belgische gevangenis begint met een affiche-campagne. In Antwerpen, Leuven, Brussel (Sint-Gillis, Elsene, Schaerbeek, Molenbeek) worden regelmatig affiches geplakt in solidariteit met de gevangenen van Ittre en tegen de folter in de Belgische gevangenis.

MIDDEN APRIL 2006

In de gevangenis van Ittre komt het opnieuw tot een kleine ordeverstoring. Enkele dagen later verschijnen in Tubize, Ittre en Nijvel affiches en vele graffiti's in solidariteit met de gevangenen van Ittre. Rond de gevangenis zelf worden eveneens graffiti's gespoten.

EIND APRIL 2006

Uiteindelijk worden er ook aan de gevangenis van Ittre pamfletten uitgedeeld door een tiental solidairen, wat zowel door de gevangenen als door de bezoekers goed onthaald wordt. De directie dreigt bezoekers af door te stellen dat ze hun bezoekerstoelating zullen verliezen als ze pamfletten aannemen of aan hun gevangenen geven.

Steungroep voor Ringolévios in de Belgische gevangenis.

Geen uitlevering van Roberto Catrino Lopez aan Spanje FIES is overal

In juli 2005 werd de Spaanse anarchist Roberto Catrino López gearresteerd in Amsterdam nadat hij enkele maanden daarvoor ontsnapt was uit het beruchte FIES regime in Zaragoza, Spanje.

Uit vrees voor uitlevering aan de Spaanse staat heeft Roberto ervoor gekozen om zijn gevangenschap tot op heden stil te houden. De Spaanse Justitie is deze kameraad echter toch op het spoor gekomen en heeft deze week om zijn uitlevering verzocht. Roberto die besmet is met HIV wil echter onder geen beding terugkeren naar de harde realiteit van eenzame opsluiting en mishandeling onder het FIES regime. Deze gevangene is terminaal ziek en moet daar ook goed voor behandeld worden om nog een menswaardige invulling te geven aan de rest van zijn leven.

Roberto is een sociale gevangene die in Spanje een gevangenisstraf van 18 jaar uitzat, waarvan het grootste deel in isolatie. Zijn werkelijke veroordeling betrof slechts acht jaar maar door zijn aandeel in allerlei muiterijen, wandelen en hongerstakingen en vluchtpogingen is zijn straf inmiddels opgelopen tot 18 jaar. Alleen maar omdat hij de realiteit van folter niet wilde accepteren en verzet de enige optie was.

Het FIES (Fiche van Geïnterneerden onder Speciaal Toezicht) regime is een antwoord om de vele gecoördineerde opstanden en muiterijen die in de jaren '70 en '80 hebben plaatgevonden. Om het verzet te breken werden er speciale gevangenissen in de bestaande gevangenissen gecreëerd waar de gedetineerden van elkaar geïsoleerd worden. Dit gaat gepaard met aanhoudende eenzame opsluiting, censuur, en mishandeling in modules die we doorgaans als kerkers zouden beschouwen. De gevangenen zijn volkomen overgeleverd aan de willekeur en haat van de bewakers. Mensen worden continu overgeplaatst, contact met de buitenwereld wordt zo veel mogelijk gehinderd en zieken

worden niet verzorgd. Elk jaar sterven mensen in hun cellen door fysieke problemen of het gebrek aan hoop om verder te kunnen leven.

Roberto heeft jaren onder deze terreur moeten leven en kan de kracht niet opbrengen om opnieuw daar naar terug te moeten keren. Momenteel verblijft hij in het Penitentiair Ziekenhuis in Den Haag waar hij herstelt van een zware longontsteking nadat de P.I. Lelystad waar hij gevangen zat zijn ziekteverschijnselen weigerde te behandelen. Pas toen hij op het randje van de dood lag, is hij overgebracht naar een ziekenhuis.

Met Roberto mag niet hetzelfde gebeuren als met andere zieke gevangenen die overleden zijn in of aan de gevangenis. Bij ons staat de dood van de anarchist Xose Tarrío in januari 2005 nog vers in het geheugen gegrift. Deze jongeman, die een zelfde voorgeschiedenis heeft als Roberto Catrino Lopez, leed aan AIDS en overleed net na zijn vrijlating. In het zwaarste traject van zijn slopende ziekte werd hij ver weg gehouden van zijn familie en kreeg niet de vrijheid die hij nodig had om ziek te zijn. Helaas is dit slechts een enkel voorbeeld uit een lange reeks sterfgevallen.

Wij eisen daarom dat Roberto Catrino Lopez niet wordt uitgeleverd maar in vrijheid wordt gesteld en de zorg krijgt die hij nodig heeft. Wij laten hem niet in de steek en zullen strijden voor zijn vrijheid!

***Zieken in het hospitaal,
gevangenen op straat!***

Anarchist Black Cross Amsterdam
15 april 2005

Schrijf (Engels of Spaans):
Roberto Catrino Lopez
P.I. Haaglanden
Lokatie Scheveningen-Oost
Penitentiair Ziekenhuis
Postbus 87810
2508 DE Den Haag

Rechtzaak tegen Sergio L.D. uitgesteld

Terwijl er een 60-tal personen in Barcelona voor de rechtbank stonden om hun solidariteit te betuigen, en in Madrid ook een samenkomst van een 50-tal personen plaatsvond, en terwijl er op verschillende plaatsen steunacties en solidariteitsacties plaatsvonden, werd op 6 maart het proces tegen Sergio L.D. uitgesteld tot 8 juni.

De solidariteitsacties doen veel; ondertussen hebben CC.OO, Banco Sabadell, Fincas Corral en Viajes Transglobal hun burgerlijke partijstelling al ingetrokken. Blijven nog over:

La Caixa: 7090 euro
BBVA: 1678 euro
Banesto: 2628 euro
Bancaja: 441 euro

Zie Uitbraak nummer 1

www.klinamen.org/contralatorturapolicial

Oproep van Bart de Geeter, vanuit de gevangenis van Dusseldorf

Mobiliseer voor het proces tegen de 6 anarchisten die in september 2003 gearresteerd werden in Barcelona

Sinds september 2003 zitten 4 van de 6 aangeklaagde anarchisten uit Barcelona in voorarrest. Vorige maand werden de straffen bekend die de procureur eist voor de 6. Straffen die gaan tot 117 jaar, voor aanklachten zoals deel uit te maken van een terroristische organisatie, onrechtmatig bezit van wapens en explosieven, Opnieuw staan anarchisten voor het gerecht zoals het de laatste jaren een constante geweest is en opnieuw hebben we niets te verwachten van de afloop.

Ik wil niet stilstaan bij de feiten die vaststaan. Ik wil niet nogmaals zeggen wat al zoveel keer uitgesproken en geschreven is. Het is duidelijk dat dit Europa verenigd is om elke mogelijkheid tot subversieve actie uit te roeien, om elk broeinest, waar revolutionaire ideeën nog leven, in het oog te houden, om dit systeem vol burgerlijke zelftevredenheid vast te gieten en te redden van een toekomst die haar bestaan in gevaar brengt.

De vraag die daar tegenover staat, is welke dynamiek wij daartegen kunnen ontwikkelen. Wat kunnen wij in eerlijkheid met onze mogelijkheden en ideeën bewegen om ze niet totaal de vrije hand te laten? Wat zijn onze prioriteiten in deze realiteit, niet enkel tegenover het bestaande, maar ook tegenover opgesloten kameraden, tegenover elkaar, zodat we 's morgens kunnen opstaan en met vertrouwen elkaar in de ogen kijken, vooruit kunnen kijken?

Het minimum is het zich schuldig te maken aan de revolutionaire solidariteit, al is het om kameraden te tonen dat ze niet alleen staan tegenover dit staatsgeweld. We kennen deze kameraden misschien niet, noch hun concrete geschiedenis en ervaringen. We kunnen discussies hebben over strategie/taktiek en uiteindelijk over het schrikwoord 'geweld', maar staat dat als onoverkoombaar tegenover het uiten van solidariteit en genegenheid voor anarchisten die tegenover deze almacht staan, rechtbanken en gevangnissen, onze natuurlijke vijanden?

Solidariteit ligt als één van de fundamenteën in de actieve dagelijkse strijd van elke anarchist. Het is wat ons uit de isolatie haalt, ons rijker maakt en strijden verbindt. Al te vaak wordt deze verantwoordelijkheid overgelaten aan antirepressiegroepen, terwijl die bij elk van ons ligt. Elk van ons moet zich vertrouwd maken met hoe de tang gesloten wordt, want morgen is het één van jullie die vast komt te zitten en dan moet je weten wat je van elkaar kan verwachten. Hoe breder en diverser die solidariteit, hoe sterker we staan, zowel binnen als buiten de muren. Denk, overleg, discussieer en handel. Blaas leven in de strijd. Het begint bij jou.

Binnen enkele maanden begint het proces tegen de 6. Na ongeveer 3 jaar zullen ze in het "Audiencia Nacional", het hooggerechtshof, voorkomen in Madrid. Nu is het tijd om te beginnen voorbereiden, om

informatie te verspreiden, om na te denken wat te doen. Diegenen die de kans zien of de mogelijkheid hebben om af te zakken naar Madrid. Leg contacten... het is zeker dat jullie goed ontvangen worden door kameraden in het Zuiden. Voor alle anderen, laat jullie inspireren door de creativiteit en variëteit aan (directe) acties uitgevoerd de laatste jaren in solidariteit met anarchistische gevangenen.

Dit is uiteindelijk een oproep voor al diegenen die nog trots en genereus de anarchistische strijd in hun harten dragen. Voor al diegenen die weten dat het nu niet wacht op de toekomst en dat elke verandering beweging vraagt. Dit is voor diegenen die zich betrokken voelen bij die menselijke strijd voor vrijheid die dit Europa dood wil verklaren en wil begraven achter slot en grendel. Dit is een oproep aan een beweging die haar gevangenen in ere weet te houden en beseft dat we uiteindelijk enkel elkaar hebben en dat dat onze kracht is in het gezicht van de staat.

Laat een anarchistische storm door hun rechtskastelen blazen! Laat hen weten dat hun systematische vervolging deze beweging van revolte niet gaat stoppen! Solidariteit met allen die vechten voor vrijheid en waardigheid!

Solidariteit met de Barcelona 6!
Solidariteit met Igor, Rafa, Carol,
Joaquin, Roger en Teo!
Voor de Anarchie!

Bart De Geeter

vanuit de gevangenis van Dusseldorf

Bart de Geeter
AZ 52 KS 22-04
Landgericht Aachen
Postfach
52034 Aachen
Duitsland

Korte terugblik op de repressie van september 2003

De 6 anarchisten van Barcelona, schuldig aan solidariteit

In de nacht van 15 op 16 september 2003 worden vier huizen en een wagen doorzocht. 6 mensen worden aangehouden; ze worden ervan beschuldigd lid te zijn van een terroristische anarchistische organisatie die “in maart een campagne van stedelijke acties” zou hebben ondernomen. Volgens de Guardia Civil van Barcelona werden 3 vuurwapens, chemisch materiaal, ontstekers en twee handleidingen voor het gebruik van explosieven gevonden. Het onderzoek dat geleid wordt door Guillermo Ruiz Polanco gaat over de contacten met twee Italiaanse anarchisten die in het FIES-regime in de Spaanse gevangenis opgesloten zitten, en over de contacten met groepen die actief zijn in andere Europese landen. De zes kameraden worden er eveneens van beschuldigd een bombrief te hebben gemaakt en die op 8 september te hebben opgestuurd naar het Griekse consulaat in Madrid in solidariteit met de gevangenen van Thessaloniki die waren opgepakt tijdens protesten tegen de Europese Top. Enkele weken later wordt Teodoro, één van de gearresteerden, vrijgelaten.

We publiceren hier een brief van onze kameraden vanuit de gevangenis van Soto del Real kort na hun arrestatie, en een solidariteitscommuniqué dat het kader van de repressie schetst...

Op pagina 27 van deze Uitbraak vind je de adressen van deze gevangene kameraden.

Meer informatie over de gevangenisstrijd van 2000-2003 in Spanje en de arrestaties van solidaire anarchisten, zie “**Wij vragen geen toestemming om vrij te zijn**”, ABC Gent. (Te verkrijgen bij ABC Gent en Antwerpen)

22 september 2003, vanuit de gevangenis van Soto del Real (Madrid)

Brief van de gearresteerde anarchisten...

Kameraden,

Hier zitten we dan, met een glimlach op onze gelaten en de vuisten steviger dan ooit gebald. Wij hebben geen enkel van onze ideeën, verlangens, dromen om verder te gaan verloochend. Wij hebben niet het minste van ons bestaan achtergelaten in de isolatiecellen, ondanks de vijf dagen en vijf nachten *incommunicado* [isolatie in de cellen van de anti-terroristische brigades]. Daar waar deze wormen sterven van hun afkeer, met hun bedreigingen en slagen, met hun gemaskerde gezichten en hun miserabele bestaan. Wij zetten onze weg voort zonder dat ze erin geslaagd zijn in onze harten noch twijfel, noch wanhoop te kunnen laten groeien. Ze hebben niet gewonnen, ook al hebben ze ons opgesloten. Dus, dat spreekt voor zich, zetten wij de strijd van hieruit verder. En, lieve vrienden en vriendinnen, maak je niet ongerust over het feit dat ze de gevangenschappen blijven vullen met ‘terroristen’, uiteindelijk zullen wij hun gevangenschappen innemen om ze om te vormen tot vuren van verzet.

Kameraden, moed voor jullie allemaal. Laten we verder doen zonder terug te deinzen, met alle nodige voorzorgen die talrijk moeten zijn.

Vanuit Soto del Real, een omhelzing voor allen. Wij weten dat we niet alleen zijn! Vrijheid voor de anarchisten van Valencia, Griekenland en overal! Altijd, voor de anarchie!

PS: Revolutionaire solidariteit is altijd even hard nodig. Maar, kameraden, ze weten te veel over ons. Het is niet gemakkelijk. Het is nodig onzichtbaar, ongrijpbaar en vastberaden te zijn. Voorzichtig zijn betekent niet passief zijn: dat elke gezette stap een zekere stap weze.

Veel geluk. Rechtop zij die strijden.

Carolina, Rafael, Joaquin, Igor en Roger.
22 september 2003

Vertaald uit “Cette Semaine”
n°87, februari/maart 2004, p.40
<http://cettesemaine.free.fr/>

November 2003

Schuldig aan solidariteit

We herinneren ons dat op 21 februari 2003 vijf kameraden werden gearresteerd: vier in Barcelona en één in Almeria. Ze werden door rechter Garzón beschuldigd een “terroristische anarchistische cel” te vormen, en aangeklaagd voor terrorisme en samenwerking of deelname aan een gewapende bende. Drie van de Catalanen werden snel terug uit de gevangenis vrijgelaten onder borg (3000 en 12 000 euro), terwijl de vierde, Fernando, op 10 maart 2003 op een borg van 12 000 euro vrijkwam. Emilio, uit Almeria, kwam pas op 29 maart vrij na in meer dan 8 gevangenis op een maand tijd opgesloten geweest te zijn.

In de nacht van 15 op 16 september 2003 werden 6 andere anarchistische kameraden uit Barcelona aangehouden; vier huizen en een wagen werden doorzocht. Ze worden ervan beschuldigd te behoren tot een “terroristische anarchistische organisatie” die “verschillende stedelijke sabotages” zou begaan hebben in Barcelona in maart; en die een bombrief zou gestuurd hebben naar het Griekse consulaat in Madrid op 8 september in solidariteit met de gevangenen van Thessaloniki, wat “terroristische poging tot moord” opleverde. Tenslotte werden ze er ook nog van beschuldigd twee moorden te hebben beraamd (tegen de Catalaanse raadsman Jordi Alvinia en de journalist Luis Del Olmo) én illegaal wapens en explosieven te bezitten.

Op 20 september wordt Teodor vrijgelaten en onder juridische controle geplaatst, terwijl de vijf anderen worden opgesloten. Ze worden allemaal opgesloten onder het regime FIES 3, het regime dat opgelegd wordt aan leden van gewapende groepen of bendes. Er wordt eveneens een internationaal arrestatiebevel uitgevaardigd tegen Iñigo, die spoorloos in de natuur verdwenen is. [...]

De kerkers van de Spaanse Staat hebben dus nog vijf revolutionairen tot zich genomen, terwijl ze een andere anarchist niet te pakken hebben kunnen krijgen.

Een eenvoudige bureaucratische

formaliteit die gelanceerd werd door een ervaren inquisiteur [rechter Garzón]. Uiteindelijk heeft deze illustere rechter een publiek dat hij niet mag teleurstellen; tussen de ene handtekening en de volgende glimlacht hij op z'n goed volbrachte werk. Deze vijf hoofden op de schaal vervoegen zijn lange curriculum van beul in toga. Zoals gewoonlijk vervullen de media hun functie door als klank- en beeldkast te dienen voor de “officiële versie” die voorgefabriceerd werd in één of ander politiekantoor. Een televisiekanaal zendt *live* de beelden van de arrestaties uit en de pagina's van bijna alle nationale kranten reproduceren het nieuwtje van de ontmanteling van “een anarchistische cel die stedelijk terrorisme ontwikkelde.”

We ontdekken opnieuw het scenario, voorzien in zulke gevallen: Italiaanse contacten, rare relaties met FIES-gevangenen, geselecteerde doelen om een dreigende golf van aanslagen te begaan, ... met deze keer een nieuwe zaak in de gewoontelijke repressieve scenografie. Enkelen van deze anarchist worden beschuldigd van het delict “samenzwering met het oog op moord”, het delict dus van de gekende telefonische babbels.

De introductie van dit nieuwe element bewijst het feit dat ieder die de gevestigde orde durft uitdagen beschuldigd kan worden van een reeks zware aanklachten die al op voorhand gecreëerd waren om aangepast te worden aan het vereiste profiel en de persoonlijke situatie. 't Is te zeggen, eens dat ze je in het vizier hebben, hebben ze *carte blanche* om je te beschuldigen van de delicten die hen het best uitkomen, of dat je er nu bij betrokken bent of niet. Ze hebben alleen maar namen nodig waarop ze het etiket ‘schuldig’ kunnen plakken. Elke persoon die de respectvolle stilte niet bewaard is geschikt om ‘schuldig’ te worden bevonden. Deze respectvolle stilte, de stilte die men moet bewaren tegenover de gevestigde autoriteiten. Maar wat ons betreft: wij blijven liever voortgaan dan deze stilte te negeren.

Voorbij de juridische noties van ‘schuldig’ of ‘onschuldig’, blijven wij erbij dat als het inquisitoriale mechanisme deze anarchist heeft opgesloten, en geen anderen, dat dat dan is omdat hun dagelijkse theorie en praktijk te storend waren en dat ze zich zouden kunnen verspreiden en veralgemenen. Ze stoorden en ze geneerden, niet alleen omwille van de sabotages waarvan hen men beschuldigd, maar ook omdat hun manier van denken en handelen de ontkenning en ontheiliging veronderstelt van alle waarden van de gevestigde orde. Van haar kant speelt de sociaal-democratie opnieuw haar rol van temmer van de strijden die zich richten tegen de Staat en het Kapitaal. Zij duidt met de vinger zij die haar niet goed uitkomen aan, zij waarmee ze zich niet wil solidariseren en schept de martelaren waaraan ze nood heeft. Wat triestig is, is dat ze dat doet op kap van het lijden en de opsluiting van deze kameraden, die al ver voorbij kentekens en labels zijn. De slachtoffering, het is te zeggen, de creatie van ‘slachtoffers’ komt alleen de macht goed uit.

Wiens manier van denken en handelen het evidente geweld tegen de overheersing veronderstelt, kunnen niet anders dan onze kameraden zijn. Zij die de overheersing uitdagen riskeren hun eigen huid en kunnen niets anders zijn dan onze medeplichtigen en natuurlijk onze broeders en zusters.

De solidariteit zal gebeuren onder de vorm van een voortzetting van hun strijd. De tijd van de omwegen is nog niet gekomen.

Vrijheid voor de anarchist die opgesloten zitten in Griekenland, Valencia en Barcelona!

Anarchisten, schuldig aan solidariteit.

1 november 2003

[Pamflet vertaald uit het Spaans, gepubliceerd op 10 november 2003 op <http://nodo50.org/desdentro>]

Ignasi op borg vrij, Ruben nog steeds opgesloten.

Solidariteit bevrijdt kameraden

De arrestaties op 9 februari in Barcelona van de twee anarchistenvrijwilligers Ruben en Ignasi werden beantwoord met een golf van solidariteit, internationaal en onder alle vormen. In Uitbraak nummer 1 publiceerden we de communiqués van de steungroepen en een brief van Ruben, met daarnaast een overzicht van de solidariteitsacties. Ignasi werd op 30 maart 2006 op borg (3000 euro) vrijgelaten, Ruben zit echter nog steeds in de gevangenis.

Voor 20 en 21 april was er opnieuw een oproep tot internationale solidariteit verspreid, om ook de vrijlating van Ruben te bekomen.

We publiceren hier de laatste brief van Ignasi uit de gevangenis en een overzicht van de solidariteitsacties.

Vanuit de gevangenis Quatre Camins, 23 maart 2006

Brief van Ignasi

Een groet aan allen die me nauw aan het hart liggen en die de solidariteit voelen en in praktijk brengen. Ik denk dat het tijd is, na anderhalve maand gijzeling, om aan allen publiekelijk uit te leggen hoe ik dit alles bekijk, al moet ik toegeven dat er dagen zijn dat ik optimistischer tegen de dingen aankijk dan andere dagen.

Ik denk dat we één van de eerste experimenten meemaken van de Mossos (1) en van hun strijd tegen wat zij de anti-systeembeweging noemen. Ze hebben hun les blijkbaar goede geleerd, want zonder enig echt bewijs te hebben zijn ze erin geslaagd ons in de gevangenis te houden op basis van verzonnen en vervalste bewijzen.

Ik denk dat de boodschap heel duidelijk is: "Wij bestaan nog maar net, maar we hebben jullie in de gaten en we kloten jullie wanneer we maar willen." Dat wisten we al, maar wat ik me niet had kunnen voorstellen is dat ze zo ruw te

werk zouden gaan door in de rechtzaal bewijzen voor te leggen die zij zelf niet eens geloven. Maar goed, mijn huidige situatie bewijst dat ze alle macht hebben en dat ze die aanwenden hoe hen dat het best uitkomt, punt uit. En het is duidelijk dat ze in ons, in ons geval, niet hebben opgesloten omdat we twee of drie branden hebben gesticht, of ze dat nu zelf geloven of niet, maar wel omdat wij twee zichtbare personen zijn van de anarchistische beweging en omdat we al lang serieus in de gaten worden gehouden door de repressieve organen en, om het op deze manier te stellen, opdat ons geval kan dienen als beeld en voorbeeld van tot wat de Mossos en de tri-partite van de linksen in staat zijn en van tot wat ze bereid zijn met ons te doen.

Maar ik denk dat ze een antwoord krijgen op hun spelletje: er is een hevige opkomst van een solidariteitsbeweging en een reactie tegen de repressie, met hopen acties en mobilisaties van

alle kanten; iets wat voor mij een aangename verrassing is geweest en wat mij een pak hoop en kracht geeft om hier binnen verder te doen. En ik zie het als heel belangrijk om te zien dat deze repressieve aanval niet alleen gericht is tegen ons die nu in de gevangenis zijn beland, maar op dezelfde manier een aanval is op de hele beweging, en het solidariteitsantwoord moet dan ook van allen komen die strijden tegen de Staat, tegen dit justitiesysteem en tegen alle gevangenis.

Ik denk dat ik de enige gevangene in voorhechtenis ben in een module van de tweede graad in de strafgevangenis (2) van Quatre Camins. Rekening houdende met het leven in de gevangenis, kan ik vanuit mijn visie zeggen dat het een duidelijke representatie is van de maatschappij buiten de muren; alleen veel meer gecontroleerd met sirenes, inventarissen, fouilles, bewakers, opvoeders, psychologen, normen, uurroosters, vernederingen,

Overzicht solidariteitsacties met Ruben en Ignasi

Dit overzicht is allesbehalve volledig...

7 maart – De Brigada de la Colera stuurt een bompakket op naar de kazerne van de Catalaanse politie.

8 maart – De Brigada de la Colera stuurt een tweede bompakket op naar CIRE (de organisatie die de gevangenisarbeid controleert).

18 maart – Betoging van meer dan 700 mensen in solidariteit met Ruben en Ignasi in Fontanella.

29 maart – Samenkomst van anarchisten voor het Spaanse consulaat in Turijn, Italië.

4 april – Solidariteitsbetoging in Zaragoza.

8 april – De Brigada de la Colera stuurt een bompakket naar de onderzoeksrechter van Barcelona die bezig is met de zaak van Ruben en Ignasi.

18 – 23 april – In Barcelona vindt een week van strijd plaats in solidariteit met Ruben en Ignasi (die op borg werd vrijgelaten), met bijeenkomsten, lezingen, discussies, benefietmaaltijden en gedecentraliseerde acties.

21 april – Een bankfiliaal van Fincal Corral in Barcelona wordt besmeurd met verfbommen in solidariteit met Ruben. Daarnaast werden er in dezelfde wijk Clot Camp de l'Arpa ook vele solidariteitsgraffiti's gespoten.

hiërarchie,... en met een geïndividualiseerde controle van het gedrag van alle personen.

De gevangenismaatschappij heeft het geweld dat deze institutie vertegenwoordigd al aangenomen, geïnterioriseerd en op een bepaalde manier geaccepteerd. Waarschijnlijk is het niet zo evident in de huizen van arrest, maar hier, waar het niveau van indoctrinatie en domesticatie al zo ver gevorderd is, hebben de gevangenen de norm op zo'n manier opgenomen dat ze alle taken die nodig zijn voor de werking van een gevangenis en zelfs sommige repressieve taken gedaan worden door de gevangenen zelf. De cipiers beperken zich tot het drukken op knoppen en het draaien aan klinken, het openen en sluiten van deuren en het aanwezig zijn om te straffen waar iemand een grens vergeet en te ver gaat.

En eens men alle normen van het gedrag verinnerlijkt, moet men zich ook onderwerpen aan de sinistere en machiaveliaanse 'penitentiare behandeling' waarmee ze de voor het menselijk wezen meest rampzalige waarden aanprijzen zoals het verraden, het egoïsme, het niet solidair zijn, de onderwerping, het geen mening vormen, niet de juiste vragen stellen, het werk zien als een waarde op zich en niet als een vorm van uitwisseling, doen alsof uitbuiting niet bestaat,... En dit alles vergezeld door de essentiële hulp van de farmaceutica voor de verstoring

van de persoonlijkheid, en die helpt om de mensen te transformeren tot idioten.

Naar welke maatschappij willen onze burgerlijke, democratische en progressieve leiders ons brengen?

Het hardste aan het leven in de gevangenis is voor mij er juist in slagen om te rebelleren tegen dit soort indoctrinatie, het niet wennen aan het geweld en deze situatie niet te zien als normaal. Natuurlijk dat ik het samenzijn met mijn mensen heel erg mis, hier besef ik hoeveel ik van hen allen hou en hoe hard ik hen nodig heb. Maar ik ben er zeker van dat ik zal blijven rebelleren zonder het hoofd te laten zakken, dat de repressie ons veel meer leert dan wat ze ons ontnemt, dat we verder vooruit moeten gaan. En vooral dat de ze ons de haat en de woede doet voelen in onze eigen lichamen. Dat we het niet vergeten en het niet geloven dat ze ons makkelijk kunnen liquideren.

Tot we allen vrij zijn!

Dood aan de Staat en leve de anarchie!
Ah! En een knuffel met kracht voor Ruben.

Ignasi

23 maart 2006

(1) Mossos d'Esquadra: Catalaanse Politie
(2) Strafgevangenis: gevangenis waar voornamelijk veroordelen zitten, in tegenstelling tot een huis van arrest, waar eveneens mensen in voorarrest en voorlopige hechtenis zitten.

Opeisingen van de Brigadas de la Colera...

"Met de stilte van de massamedia willen wij, de Brigades van de Woede, melden dat we een bombrief hebben gestuurd naar CIRE en een andere naar de onderdirecteur van de Catalaanse Politie. De bombrieven waren gemaakt met een simpel ontstekingsstelsel en 50 gram explosief materiaal.

Wij denken dat solidariteit niet enkel herinneren mag zijn, maar ook aanvallen. Er zijn tijden om kant te kiezen en te handelen. Jij beslist.

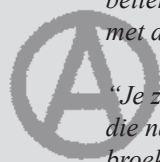
Verenigd in de groep van de woede.

Voor onze kameraden, voor onszelf, voor de anarchie."

15 maart 2006

"De Brigadas de la Colera eisen de zending van de bombrief op die ontmanteld werd door TEDAX vorige zaterdag in Barcelona. Dit pakket was gericht aan de rechter Juan Antonio Ramírez Suñer, voor zijn drang tot het vervolgen van anarchistische en anti-autoritaire dissidentie. Herinner je dat Suñer de 4 kinderen van l'Hospitalet twee maand opgesloten hield in 2004, verschillende anarchistische activisten na de betoging in solidariteit met de kameraden in Italië in de zomer van 2005 opsloot en nu Ruben en Ignasi heeft opgesloten, en het lijkt er niet op dat hij hier gaat stoppen. We betreuren dat het pakket zijn doelwit niet bereikt heeft, we zullen blijven proberen en we moedigen alle rebellen iets door hun aders hebben stromen aan in de confrontatie met de overheersing. Verenigd in de groep van Woede."

"Je zal ons nooit te pakken krijgen. Wij zijn de man of de vrouw die naast jou zit, met woede in het hoofd en een wapen in de broekzak." 11 april 2006

Vanuit de gevangenis van Poissy, Frankrijk

“Onder de stenen, de kooi...”

Ze zijn begonnen in 2002 met de sluiting van de celdeuren.

Tot dan werd rondgaan van cel naar cel, van samen eten met medegevangenen, een schijn van een sociaal leven hebben, getolereerd door de directies van de verschillende gevangeniscentrales en dat al sinds lang. Daarna, onder voorwendsel van enkele incidenten, heeft de minister ervan geprofitteerd om te reageren tegen het zogenaamde “laissez aller” dat zou heersen in de gevangenis zodat deze instellingen werkelijk veiligheidsgevangenis werden van het 3de niveau, gebouwd om gevaarlijke individuen en langgestraften in op te sluiten.

In het kort, de regering had beslist om haar veiligheidspolitiek en zero tolerantie uit te testen, te beginnen van af de basis: in de gevangenis. Zo hebben we, in de loop van enkele maanden, een hele reeks verworvenheden zien verloren gaan en vervangen worden door een verharding van de interne reglementen. Natuurlijk bleef dat niet zonder gevolgen, want het leven in de gevangenis veranderde van de ene dag op de andere en de gevangenen reageerden, op de een of andere manier, om hun zogenaamde ‘privileges’ die ze hadden bekomen door zware strijd tijdens de opstanden van de voorbije decennia. Daardoor zijn er incidenten en gemoedsveranderingen geweest in de centrales, waarvan de belangrijkste de opstand in Clairvaux in februari 2003 was.

In maart 2003 riep Perben, de toenmalige Minister van Justitie, alle regionale gevangenisdirecteurs bijeen om hen te vragen nog meer veiligheid en discipline op te leggen na deze incidenten en een zoveelste spectaculaire ontsnapping.

In april ontplofte Clairvaux voor de tweede keer. Opstand en brandstichting om NEE te zeggen aan het nieuwe hyperrepressieve regime dat ze aan het installeren waren in de centrales. In november 2003 werden de ERIS (een speciale eenheid samengesteld uit bewakers die getraind zijn om de orde in de gevangenis te bewaren) gecreëerd om elke revolte te voorkomen en neer te slaan.

Op enkele maanden tijd heb ik de klim van veiligheid die deze regering ons heeft opgelegd kunnen vaststellen,

allereerst in de gevangenis, daarna stelselmatig in alle andere sociale klassen te beginnen bij de meest precare, en dus minst verdedigden: de gevangenen, immigranten, prostitués, inwoners van de banlieue-getto's, werklozen, interimmers,...

In het kort, een hele reeks maatregelen en regressieve en repressieve wetten verschijnen en worden geïnstalleerd ten nadele van de laagste lagen van de samenleving, om de woede en de waarschijnlijke uitbarstingen van deze enkele miljoenen mensen af te wenden, die onder de knoet worden gehouden omwille van de keuze voor een ultraliberale samenleving die alleen maar de belangen van de macht en het patronaat ten goede komt. De Staat zal zich voorzien van de middelen om deze politiek toe te passen door ongelooflijke mascarades en een alsmaar grotere aanwezigheid van de politie op het territorium. De identiteitscontroles worden alsmaar rampzaliger, zeker wat de jonge immigranten betreft en beetje bij beetje ontwikkelt er zich een soort ongenaakbaarheid bij de ordetroepen, die richtlijnen van striktheid en resultaat gekregen hebben. De wetten Perben 1 en 2 gaan een serieuze slag toebrengen aan onze individuele vrijheden zonder dat er iemand echt reageert...

Gedurende maanden wordt de druk op deze minst bevoordeelde groepen opgevoerd en dat doet een alsmaar levendigere wrok groeien tegen de Staat en haar instellingen. De jongeren van de banlieues voelen zich alsmaar meer aangevallen door deze repressieve politiek. De economische en sociale context die verslechtert, de delicten van een grote mond te hebben, het racisme, de werkloosheid, de uitsluiting, de opschorting van de subsidies voor de associaties die in de banlieues werken, de vermindering van het onderwijspersoneel, de vermindering van de middelen van alle sociale sectoren op het terrein, de verarming van de families die in deze cités wonen,... alles lijkt verenigd om de miserie en de spanningen ten goede te komen. Het kruitvat wacht op niet meer dan een vonk om te ontploffen.

November 2005. In Clichy sous Bois worden jongens van de banlieue achtervolgd door een patrouille van gedreven flikken, de angst zet hen aan om zich te verbergen in een electriciteitskast, en daar heb je de

beruchte vonk die twee jongens verkoold.

De provocerende woorden van Sarkozy en zo'n gebeurtenis, meer was er niet nodig om de banlieues te doen ontploffen. En zo komt Frankrijk om de schermen terecht en trilt in het aanschijns van deze barbaarse horden die auto's in brand steken, het fameuze ‘la France a peur’ van Roger Gicquel krijgt al haar betekenis.

Net zoals in de gevangenis enkele maanden daarvoor: rellen en brandstichtingen. De banlieues ontvlammen en de revolte verspreid zich over alle regio's van het land, de autoriteiten aarzelen niet de noodtoestand (*le couvre feu*) af te kondigen. Natuurlijk vindt men allerlei soorten redenen, hoe belachelijk ook, om deze revolte van de jongeren uit de banlieues uit te leggen: georganiseerde misdaad, religieuze oorlog, etnische oorlog,... alles dus wat de bevolking angst aanjaagt. Debatten en specialisten komen in de media naar de vis hengelen, op geen enkel moment wordt de desastreuze politiek van de regering in vraag gesteld. Een regering die door haar rigiditeit, haar blindheid, de enige verantwoordelijke is voor de grote brand in november.

Nu is het de beurt aan de jongeren en studenten met de CPE (*Contrat de Première Embauche*), de regering heeft een andere klasse gevonden om de precariteit in te duwen. Natuurlijk zijn het geen ‘wilders’ zoals wij, in het begin wordt er lieflijk betoogd, maar toch, op het einde van de betoging ontploft het omwille van de ‘casseurs’; de bezettingen van de faculteiten en de betogingen die slecht aflopen doen een wind van opstand door het land waaien. [...]

Beeld je in dat de gevangenis, de banlieues, de studentenbetogingen, de wereld van het werk, allemaal op hetzelfde moment zouden ontploffen; het zou een fijn vuurwerk geven, niet?

Laurent Jacqua.

April 2006

Laurent Jacqua, seropositief, opgesloten sinds 1984, auteur van “La Guillotine Carcéral”, schrijft vanuit zijn cel in de gevangenis van Poissy aan de eerste web blog van een gevangene...

http://blogs.nouvelobs.com/Laurent_Jacqu

*Gevangenis: folter en moord***Al 21 sterfgevallen onder gevangenschap dit jaar in Spanje**

In de loop van het jaar, tot op deze datum, zijn er 21 personen overleden in de Spaanse staat terwijl ze zich in gevangenschap bevonden. De laatste twee maandag 24 april 2006 in de Penitentiare Psychiatrie van Fontcalent.

- M.H.G.: 42 jaar oud, moest een straf uitzitten tot het jaar 2015 voor een moorddelict. Hij was belast met de bediening in de kantine en was net teruggekomen van een verlof van 15 dagen dat hij met zijn familie had doorgebracht. Hij heeft zijn leven maandag op het middaguur beëindigd door zich op te hangen aan het raam met het koord van zijn trainingspak.

- J.C.R.A.: 33 jaar oud, was pas weer opnieuw opgenomen in het centrum. Eerder had hij al een straf uitgezeten in de Psychiatrie. In februari was hij vanuit een gevangenis in Santander overgeplaatst. Hij moest een straf van een jaar uitzitten voor het toebrengen van een wond.

Tot vandaag zijn overleden:

Tijdens de detentie door agenten van de Fuerzas de Seguridad del Estado (veiligheidsdiensten):

- 14-01-06: Tomares (Sevilla)
- 16-01-06: Cieza (Murcia)
- 17-01-06: Villarobledo (Albacete)
- 27-01-06: Coslada (Madrid)
- 05-02-06: Mataró (Barcelona)
- 06-02-06: Marbella (Málaga)
- 16-03-06: Novelda (Valencia)
- 07-04-06: Sevilla

In de gevangenissen :

- 23-01-06: Zuera (Zaragoza)
- 27-01-06: Monterroso (Lugo)
- 27-02-06: Cuenca
- 02-03-06: Aranjuez (Madrid)
- 10-03-04: Nanclares de la Oca (Álava)

- 18-03-06: A Lama (Pontevedra)
- 20-03-06: Nanclares de la Oca (Álava)
- 27-03-06: Zuera (Zaragoza)
- 01-04-06: Albolote (Granada)
- 14-04-06: Puerto de Santa María II (Cádiz)
- 15-04-06: Puerto de Santa María II (Cádiz)
- 24-04-06: Fontcalent (Alicante) – 2 personen

...21 personen zijn overleden onder gevangenschap dit jaar. Maar deze gevallen zijn enkel diegenen wij weten. Hoeveel doden onder gevangenschap heeft men gemaakt? Wanneer, wie en hoe zal een einde kunnen maken aan deze situatie?

Centro de Documentación Contra la Tortura

<http://www.nodo50.org/tortura/>

Britse anarchistische activist en ex-gevangene

Garfield Gabbard opnieuw gearresteerd

Garfield werd onlangs opnieuw gearresteerd en opgesloten in de gevangenis. De concrete beschuldigingen zijn nog niet bekend.

Garfield werd opgesloten in het midden van de jaren '90 voor kidnapping en verwonden van een racist. In het begin van 2000 werd hij opnieuw opgesloten omdat hij een relwagen van de politie in brand had gestoken tijdens een anti-kapitalistische betoging. Garfield was gemaskerd toen hij de relwagen in brand stak, maar een andere 'betoger' vond zijn actie maar niets en heeft zijn masker afgetrokken waardoor de politie hem duidelijk kon identificeren.

Tekening van Gunther Finneisen, gevangene in Duitsland

Toen hij vrijgelaten werd, richtte hij de gevangenesteungroep PAVAN (Political Prisoners Advice Network) op. Hoewel hij in het begin maar voor een maand zou opgesloten worden, kunnen we ervan uitgaan dat hij (met zijn geschiedenis) veel langer dan dat zal worden vastgehouden.

Garfield ontvangt graag post, je kan hem schrijven:

Garfield Marcus Gabbard (TB 4271)
HMP Hull
Hedon Road,
HU9 5LS
Verenigd Koninkrijk

Uitzonderingsparagraaf §129a opnieuw gebruikt in Magdeburg, Duitsland

Marco opnieuw in de gevangenis

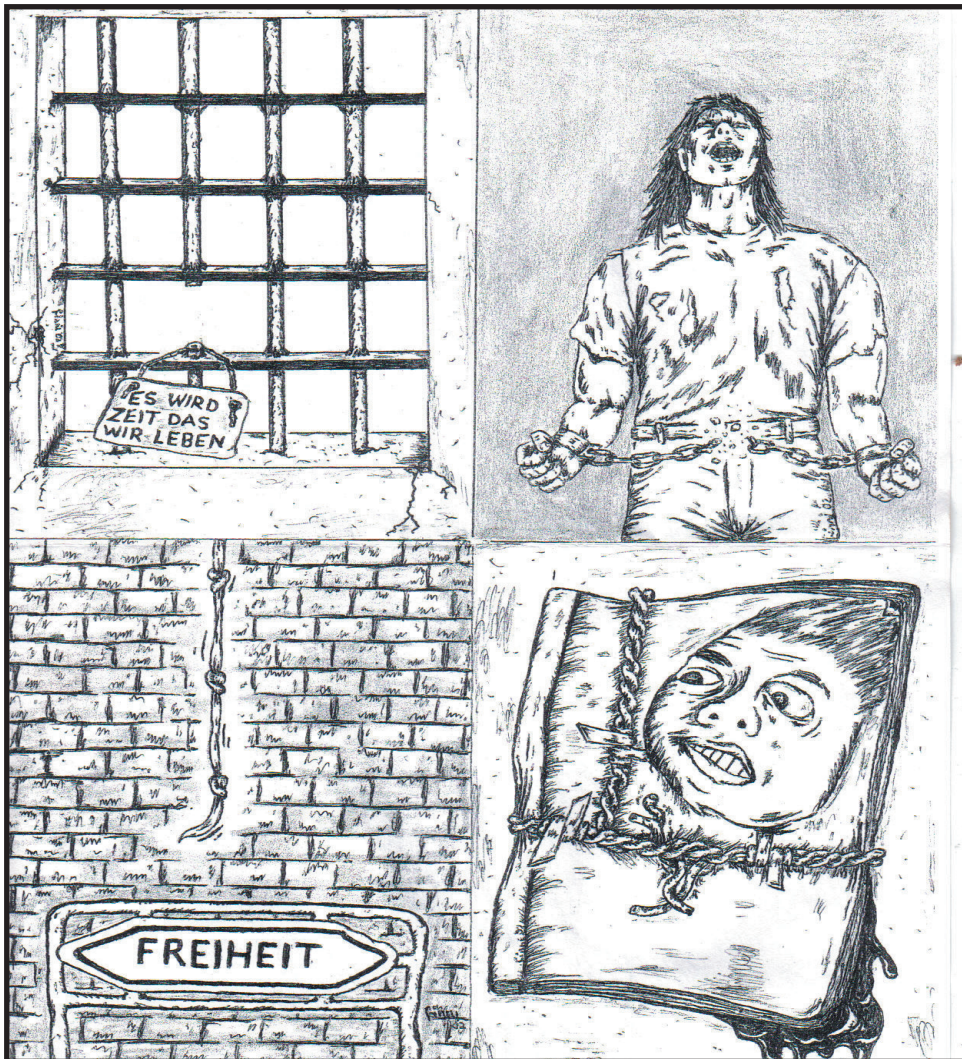
Marco zit sinds 27 februari 2006 weer in de gevangenis, onder het Maagdenburgs art. 129a. Op het proces werd hij tot een vrijheidsstraf veroordeeld van 2,5 jaar, waarvan hij al een jaar gezeten heeft door de onderzoekshechtenis. Deze veroordeling is slechts gebaseerd op aanwijzingen, wat ook de toenmalige rechter toegaf. Marco werd ook niet voor art. 129a veroordeeld, maar wegens meervoudige brandstichtingen (o.a. in een vestiging van Daimler Chrysler, een bedrijfsvoertuig van BGS en het LKA-gebouw in Magdeburg).

Marco en Carsten hebben 6 maand in de gevangenis gezeten onder Beugehaft, een ordemaatregel (technisch gezien dus geen straf) die de rechter aan opleggen aan mensen die de procedure niet respecteren, in dit geval, weigeren te getuigen. Met de Beugehaft kan de rechter mensen dwingen toch te getuigen (waarna ze dan vrijgelaten worden). Marco en Carsten hebben echter altijd geweigerd te getuigen tegen Daniel, en zijn daarom lange tijd gevangen gezet, Marco bleef zelfs tot het eind van het proces in de gevangenis, wat erg uitzonderlijk is. De Beugehaft wordt ook niet in overweging gebracht bij de strafmaat.

Marco moet nog anderhalf jaar in de gevangenis zitten.

Soligruppe Magdeburg
www.solligruppe.de

“Magdeburg 3”. §129a; antiterrorisme in Duitsland. Een uitzonderingsparagraaf als politiek wapen tegen extreem links, met achtergrond en brieven van Daniel, Marco en Carsten., ABC Gent (Te bestellen bij ABC Gent of Antwerpen)

Tekening van Gunther Finneisen, gevangene in Duitsland

Rose Ann Scrocco uitgeleverd aan Italië

Op 7 april 2006 leverde de Nederlandse autoriteiten Rose Ann Scrocco uit aan de Italiaanse Staat. Rose werd op 16 januari 2006 in Amsterdam gearresteerd tijdens een speciale operatie van de ROS (Italiaanse politieke politie). In Italië is Rose tijdens het Marini-proces veroordeeld tot 30 jaar cel.

Alfredo M. Bonanno onder huisarrest

De anarchist Alfredo M. Bonanno is vrijgelaten uit de gevangenis omwille van gezondheidsredenen en is onder huisarrest geplaatst. Sinds maart 2004 zat hij opgesloten in de gevangenis van Trieste na het Marini-proces. Hij werd toen veroordeeld tot 6 jaar gevangenisstraf onder beschuldiging lid te zijn van een ‘subversieve vereniging’ en een ‘gewapende bende’ en meerdere overvallen.

Meer informatie over Rose Ann Scrocco en Alfredo M. Bonanno? Zie brochure *“De Marini-Zaak en het complot tegen anarchist in Italië”, ABC-Gent, januari 2005. (Te bestellen bij ABC-Gent en ABC-Antwerpen)*

Solidariteit vanuit Spanje met de Vier van Aken

“Maandagmorgen 18 april hebben wij een brandbom geplaatst voor de ingang van het Goethe-Instituut in de Calle Mansó in Barcelona. Deze daad gebeurde in solidariteit met de anarchistische gevangen kameraden Gabriël, José en Bart die door de rechters van Duitsland werden veroordeeld.”

VRIJHEID VOOR ALLE GEVANGENEN !

VERNIETIGING VAN DE GEVANGENISSEN !

EN LANG LEVE DE ANARCHIE !

*Strijd tegen deportaties en gesloten asielcentra voor de rechtbank***Vierde hoorzitting in het proces tegen de anarchisten van Lecce**

Op 21 april 2006 vond de vierde hoorzitting plaats van Operatie Nottetempo. Veel belangrijke veranderingen in de situatie van de anarchisten die voorkwamen waren er niet. De jury wees de vraag tot vrijlating van Marina, die tijdens de vorige zitting door de verdediging was gesteld, af. Annalisa, die in augustus 2005 op borg was vrijgelaten, zou binnenkort terug onder huisarrest geplaatst kunnen worden: het Hof van Cassatie heeft het beroep van de openbare aanklager tegen haar vrijlating aanvaard. Salvatore en Saverio werden respectievelijk naar de gevangenis van Sulmona en Voghera gebracht na het einde van elke hoorzitting, hoewel hun proces plaatsvindt in Lecce.

Er vinden solidariteitsacties plaats en er zitten altijd heel wat solidairen in de

zaal tijdens de hoorzittingen.

Tegelijkertijd blijven de krachten van de repressie hun wraak nemen: heel wat kameraden werden recentelijk beschuldigd van 'subversieve propaganda' (artikel 272 in dit geval) omdat ze pamfletten en blaadjes bij zich hadden, anderen moeten een boete van 3000 euro betalen omdat ze het verkeer hebben geblokkeerd tijdens een actie op 19 januari 2006 [eerste dag van het proces tegen de anarchisten van Lecce, nvdr.], en er is een nieuw onderzoek naar 'samenzwering' (artikel 270bis) geopend tegen Salvatore en zes kameraden die met hem geschreven hebben terwijl hij onder censuur stond.

Ondertussen blijft ook de nervositeit en angst van de lokale onderdrukkers groeien, telkens als ze anarchisten naar 'hun' stad zien komen, de aanwezig-

heid van anarchisten maakt hen bang. De solidariteit geeft niet af, blijft zich vermenigvuldigen en is voor ons een onmiskenbare vreugde en medeplichtigheid, van waar ze ook komt.

Wanneer de repressie de solidariteit aanvalt, moet de solidariteit groeien.

Vuur voor alle gevangenen!
Vrijheid voor allen!

L'Eco del Salento

22 april 2006

Bij ABC-Antwerpen kan je de brochure *"Aan zij die tijdens de storm niet binnen zijn blijven zitten"* over het proces tegen de anarchisten van Lecce bestellen. Je vindt de tekst eveneens terug op de website:

www.anarchistblackcross.be

In België werden in januari 2006 in tientallen steden onderstaande pamfletten verspreid in solidariteit met de anarchisten van Lecce, ook op de betogingen met mensen zonder papieren in februari 2006 werden ze verdeeld.

SOLIDARITEIT MET ALLEN DIE STRIJDEN TEGEN ASIELKAMPEN EN DEPORTATIES.

Op 12 mei 2005 werden in Italië vijf anarchisten gearresteerd in het kader van 'Operatie Nottetempo'. Vandaag, 19 januari 2006, begint het proces tegen hen onder meer omwille van hun ononderbroken strijd tegen het asielkamp in Lecce, tegen deportaties van mensen zonder papieren, tegen razzia's,... Zij kozen ervoor om de verantwoordelijken van de asielkampen en de deportaties rechtstreeks aan te vallen - eigendommen, banken die de financiële kant van de zaak regelen, collaborateurs... Zij ondersteunden de immigranten die opgesloten zitten in het asielkamp van Lecce in hun rebellie.

Twee kameraden zitten nog steeds in de gevangenis, de drie anderen staan onder huisarrest. Uiteraard worden ze 'terroristen' genoemd, maar wij weten allemaal dat de echte terroristen zij zijn die immigranten opsluiten, mishandelen en deporteren.

Dit pamflet wil vooral de strijd die zij voerden en zullen voeren tegen het asielbeleid in Europa naar buiten brengen. Zij lieten hun strijd niet verblinden door de holle woorden van politiciers en officiële 'vluchtelingenorganisaties' als 'mensenrechten', 'liefdadigheid'... maar stelden allen die betrokken zijn bij het asielbeleid verantwoordelijk voor de opsluiting, mishandeling en deportatie van mensen zonder papieren. Zij hebben niet geaarzeld om de betrokkenheid van het Rode Kruis, van NGO's, van politiciers, van liefdadigheidsorganisaties bij het management van de asielkampen bloot te leggen.

Elke dag opnieuw verdrinken, verstikken, bevriezen of verdwijnen talloze mensen tijdens pogingen om Fort Europa te bereiken of om erin te overleven. Elke dag opnieuw worden mensen gedeporteerd ter verdediging van de 'ontwikkelde' Staten. Van Noorwegen tot Italië schieten de deportatiekampen als paddestoelen uit de grond.

Maar overal ontbrandt eveneens de strijd tegen het asielbeleid. In talloze asielkampen in Europa breken hongerstakingen, opstanden en revoltes uit. Deportaties stuiten meer en meer op gewelddadig en efficiënt verzet. De maskers van de collaborateurs vallen stilaan af. Overal zijn er broeders en zusters die mee strijden tegen de grenzen en de prikkeldraad van Fort Europa. Ook hier: bezetting van de St-Bonifaciuskerk in Brussel door mensen zonder papieren, acties tegen razzia's en deportaties in Brussel en Antwerpen, betogingen aan asielkampen, de groeiende zelforganisatie van mensen zonder papieren (o.a. UDEP - Unie voor de verdediging van mensen zonder papieren),...

Onze solidariteit met de gearresteerde kameraden in Italië bestaat uit het begrijpen van hun strijd, en die lokaal, hier in België, verder te zetten en uit te breiden.

SOLIDARITEIT MET DE GEARRESTEERDE ANARCHISTEN IN ITALIË

Als anarchisten zien wij de strijd tegen het asielbeleid, de asielkampen en de deportaties beginnen in de straat. Meer dan ooit tevoren is het mogelijk om in de straat de solidariteit op te bouwen. In medeplichtigheid bij weerstand tegen politierazzia's; in de strijd tegen de voortdurende controles op trams, stations, pleintjes,... die onze buurten militariseren; in de rusteloze afwijzing van elke scheiding die de heersers van deze maatschappij ons willen opleggen (Belgen en buitenlanders, legale immigranten en illegalen,...).

Zolang onze zusters en broeders in asielkampen worden opgesloten, vermoord worden zoals de bootvluchtelingen voor de kust van Fort Europa, gedeporteerd worden omdat ze geen geldige papieren hebben, zolang er Staten en grenzen zijn - zolang zullen wij vechten en strijden voor een wereld zonder prikkeldraad, zonder douane's, zonder politie en zonder overheersing. Wij vragen jullie, lezers en lezersters van dit pamflet, om medeplichtigheid in deze strijd voor een betere wereld. Lang genoeg hebben politiciers (zoals de poppenkast over de razzia's op de trams en de nakende deportatie van de verstekelingen uit Nigeria) onze strijd gerecupereerd door langs de ene kant zogezegd te protesteren tegen 'ondemocratische toestanden' en 'humanitaire drama's', en langs de andere kant de bouw van nieuwe asielkampen goed te keuren. Lang genoeg heeft de liefdadigheid van zij die alles te verliezen hebben onze waardigheid en strijdbaarheid kapotgemaakt. Onze compromisloze strijd voor vrijheid is bezig - niet alleen hier, maar in heel Europa en in de hele wereld.

Laten we duidelijk zijn: asielcentra zijn kampen...

"Asielcentra waar immigranten hun deportatie afwachten omschrijven als 'kampen' is geen retorische benadrukking maar een strikte definitie. De kampen van de nazi's waren concentratiekampen voor mensen waarvan de politie dacht dat ze gevaarlijk waren voor de Staat. Het was 'preventieve opsluiting', zonder enige vorm van proces. Kampen waren dus geen plaatsen waar je moest boeten voor een misdaad. Het waren plaatsen waar de regel haar uitzondering stelt; de legale opschorting van de legaliteit."

- uit artikel 'Aan de Immigranten', tijdschrift Tempi Di Guerra

GEEN GRENZEN, GEEN NATIES; STOP DEPORTATIES

LIEFDE EN KRACHT VOOR

ALLE VERVOLGDEN, VOORTVLUCHTIGEN EN REBELLEN

25/02/2006, Brussel-Noord Station, 14u, Betoging tegen asielbeleid

Griekenland, 31 maart 2006

3 gevangenen verkoold in Koridalos

Het klimaat is tamelijk gespannen in de gevangenis van Koridalos. Op 31 maart, vroeg in de ochtend, zijn drie gevangenen levend verbrand in hun cel.

Onder hen zijn 2 Roemeense gevangenen: Greca Marian, geboren in 1968 en Palic Gabril, geboren in 1972. De derde is Grieks: Strubakos Nikolaos, geboren in 1962.

Volgens getuigenissen van andere gevangenen aan de Griekse pers, is de brand uitgebroken op 31 maart om kwart na middernacht. Aangezien ze in hun cel opgesloten waren, konden ze noch reageren noch om het even wat doen.

De brand is uitgebroken in cel 80 op de 4^e vleugel. De cipiers hebben lang stilgezeten alvorens te reageren en de gevangenen zijn levend verbrand.

Volgens de officiële versie zou de brand binnen ontstaan zijn wanneer de matrassen in brand vlogen. Nochtans zijn de getuigenissen van de gevangenen volledig anders. Volgens de gevangenen werd de brand van buiten uit veroorzaakt en niet vanbinnen. Bovendien bleek dat de matrassen van deze vleugel onlangs vervangen werden door onbrandbare matrassen om opstanden te vermijden. De Minister van Justitie, Anastasis Papaliguras, is ter plaatste geweest en de directeur van de gevangenis, G. Marinaros, werd vervangen.

Op 31 maart weigeren de gevangenen te eten en terug te keren naar hun cellen. De gangen worden 2 uur bezet. Ze verklaren zich solidair met de vierde Roemeense gevangene die in een kritische toestand in het ziekenhuis van het Rode Kruis ligt. Ze eisen dat deze tragische feiten en de moord op de 3 gevangenen opgeklaard worden.

Communiqué van de gevangenen van Koridalos

De Minister van Justitie is verantwoordelijk voor de onmenselijke situatie van het gevangenisstelsel waar we onder lijden en waar we nauwelijks kunnen overleven...

Onze eisen:

1. wat betreft de overbevolking in de gevangenis eisen we een verandering van het beleid omtrent voorhechtenis en de mogelijkheid om voorwaardelijk vrij te komen. Tot dit bereikt wordt, eisen we in de gevangenis van Koridalos cellen met maximum 2 personen.
2. de limiet van het voorwaardelijk vrijkomen verlagen tot 12 jaar bij een straf van levenslang.
3. voor de andere straffen eisen we dat deze limiet tot 10-15 jaar verlaagd wordt en dat er rekening gehouden wordt met een straftermijnvermindering voor de verrichte arbeid..
4. voor deze veroordelingen: de wet van de vier vijfde effectieve straf intrekken en terugkomen op die van drie vijfde.
5. een beleid van verlof en voorwaardelijke vrijlating zonder gesjoemel en wisselende excuses. De gevangenen lijden onder het verlies en de vermindering van hun rechten voor absurde redenen.
6. halt aan de bouw van nieuwe gesloten 'macrogevangenissen'. We eisen dat de voorkeur gegeven wordt aan landbouwgevangenissen en werkateliers.
7. de afschaffing van het isolatieregime en de witte cellen waar de gevangenen van 17 November en ELA zitten. (1)
8. recht op werk en strafvermindering voor alle gevangenen.
9. een maximum van 12 maanden van voorlopige hechtenis.
10. de garantie van een medische behandeling voor alle gevangenen en een speciale behandeling voor drugsverslaafden.

(1) 17 November is een historische revolutionair-socialistische organisatie die gewapende strijd voerde tegen de Griekse Staat en het kapitaal. 17 November staat voor de dag waarop het dictatoriale Kolonelsregime in 1976 een student tijdens een opstand liet doodschieten in Athene. ELA (Revolutionaire Volksstrijd) was eveneens een gewapende socialistische organisatie. De militanten van beide groepen werden onlangs veroordeeld tot zware straffen; het Griekse regime liet voor hen speciale isolatiecellen en zelfs hele gevangeniscomplexen op afgelegen eilanden bouwen. Een brochure over beide gewapende groepen is in voorbereiding...

Gevangenis van Koridalos, 3 april 2006

Verklaring van Evangelos Pallis

“Een criminele daad of een grove nalatigheid van het gevangenispersoneel van Koridalos heeft geresulteerd in het levend verbranden van 3 jonge mannen en het zwaar verwonden van een vierde.

Het is schandelijk en vernederend om als maatschappij de machtsspelletjes te aanvaarden zonder enig protest, of het nu om de uitvoerende macht, de macht van de media of de macht van de reclamemultinationals gaat. Zij allen en hun dienaars hebben besloten dat het leven van 3 jonge mannen in een Griekse gevangenis slechts 2 minuten in het journaal en enkele regels in de krant waard zijn.

Zij allen hebben enkele maanden geleden besloten dat het leven van 2 politiemannen 20 dagen van onafgebroken informatie waard zijn, vergezeld van “reality shows” in de media zodat deze winst maken.(1)

Ik word woedend wanneer ik besef dat de arrogantie van de macht het lichaam van mijn Russische medegevangene 50 dagen in het lijkenhuis heeft achtergelaten, en dat dit een kwestie van een handvol euro's was.

Ik ben een Mens en ik tolereer dergelijke gedragingen niet en ik verzet me hier bewust tegen. Ik herinner er iedereen aan die het vergeten is, die het weten en die het niet weten dat in de Griekse gevangenissen jullie vaders, jullie moeders en jullie kinderen blijven leven en dromen. We willen de waarheid kennen.”

(1) Hij verwijst naar een voorval wanneer een Russische gevangene 2 politieagenten heeft gedood tijdens een ontsnapingspoging; 2 dagen later werd hij dood teruggevonden aan de oever van een rivier.

“De aanvallen op het Ministerie van Handel en op de MAT (griekse retpolitie- nvdv) op de Plateia Kaningos met molotov-cocktails op 4 april, vonden plaats voor de drie mensen die door de staat vermoord zijn terwijl ze in de gevangenis van Korudallos opgesloten waren, voor de ene zwaargewonde en voor de 18-jarige die in voorarrest zit na de rellen voor de A.S.O.E.E op 1 April. (...)”

Groep van Anarchistische Kameraden.

Van opstand naar opstand, 27 april 2006

Vuur en vlammen in de gevangenis van Trikala, Griekenland.

Op 27 april 2006 brak er rond middernacht in de gevangenis van Trikala, in het centrum van Griekenland, een gevangenisopstand uit. Een zestigtal gevangenen kwam in verzet tegen de omstandigheden in de gevangenis. De opstandelingen weigerden terug te keren naar hun cellen en barricadeerden zich in op de binnenplaats van de gevangenis. Ze staken alles wat ze vonden, vooral matrassen, in brand. De gevangenis werd omsingeld door een gigantische politiemacht, die de gevangenen tot onderhandelen dwong.

Solidariteitsacties met de gevangenen van Koridalos

Op zaterdag 1 april werd een solidariteitsactie gevoerd buiten de gevangenis van Stavrakiou als een uiting van solidariteit met de hongerstaking die de gevangenen er houden. Op spandoeken stond 'Nog drie doden in Korudallos, we vergeten en vergeven niet' (verwijzend naar de dodelijke gevangenisbrand in Athene ongeveer tien dagen geleden) en 'solidariteit is ons wapen'. Gedurende lange tijd werden slogans geroepen. Erna volgde een betoging door het gehucht Stavrakiou tot in het stadscentrum van Ioannina.

In een plaatselijke krant stond maandag te lezen dat “30 langgestraften die het initiatief genomen hebben voor de hongerstaking” naar andere gevangenissen overgeplaatst waren, er bestond de angst “dat ze een opstand zouden ontketenen.”

Buiten werden er de dagen na de 3 doden in de gevangenis van Koridalos verschillende aanslagen gepleegd op banken, en vonden er zware rellen plaats in het centrum van Athene. Daarbij werd een 18-jarig meisje gearresteerd met zware aanklachten...

KRONIEKEN EN ZWERFTOCHTEN VAN DE SOCIALE OORLOG IN EUROPA

De uitzonderingen daargelaten...

Over de arrestaties van een aantal anarchisten in Valencia, de wisselvalligheden van een veronderstelde “onwettige vereniging” en andere kronieken van de sociale oorlog in Europa.

CONSPIRACION EDICIONES

Enige methodologische toelichtingen.

Ook al kan de pompeuze titel hierboven op het tegendeel wijzen, dit schrijfsel wil niet de zoveelste beschrijving zijn van een chronologie voor “intern gebruik”, waaraan we als trouwe lezers van bepaalde publicaties meer dan gewend zijn. Al met al volgen de meeste van de hier weergegeven feiten zich op in de vorm van een “chronologie” van verschillende plaatsen en tijden. Vertrekkende van een reeks arrestaties van anarchisten in Valencia in de herfst van 2005, die met een serie van specifieke beschuldigingen werden opgezaaid, wil schrijver dezes een analytisch model uitwerken dat het louter descriptieve karakter overstijgt en als referentie kan dienen om het huidige panorama van de diverse aan de gang zijnde revolutionaire en anarchistische strijden en de daaruit volgende staatsrepressie aan te pakken. Een gedegen analyse van situaties en ervaringen, die ogenschijnlijk geen relatie met elkaar hebben, maakt duidelijk dat ze ingepast moeten worden in een globaal panorama waarvan de interne logica aan een aantal precieze parameters beantwoordt. Een pretentieuze onderneming, zeker, maar in ieder geval noodzakelijk willen we niet blijven dwalen in de lusteloosheid van een serie van situaties die zich om de zoveel tijd herhalen met het gevolg dat ze een aanvaard onderdeel gaan vormen van de dagelijkse realiteit. Daarom is het goed een soort van “kaart van het vijandelijke territorium” uit te tekenen, met steeds in gedachten dat we ons begeven op “moerassig grondgebied” waar de duizend gezichten van de sociale controle zich steeds sneller wijzigen en modificeren.

Uiteraard moet dit artikel niet begrepen worden als een uitnodiging om de wapens neer te leggen, ook al worden er onverbloemd de omvangrijke technische capaciteiten van de controleapparaten in aangetoond. Veeleer moet het gelezen worden als een exhaustieve analyse van de kenmerken van een welbepaalde sociale conflictsituatie en de daaruit vloeiende reactie van de Staat, die geen abstract concept is, maar bestaat uit instituties en individuen van vlees en bloed, met al hun beperkingen en kleinigheden. Anderzijds is de sociale controle niet alleen een technische kwestie, maar is zij gebaseerd op de

consensus en de stilzwijgende acceptatie van een groot deel van de bevolking, zonder dit zou de overweldigende “technische superioriteit” verworpen tot een banale illusie.

Het is overbodig te zeggen dat schrijver dezes geen handboek wil schrijven, noch te volgen richtlijnen wil aanreiken, het gaat enkel om “onbesuisde overdenkingen” van een individu dat zichzelf verklaart tot vijand van de staat en van al zijn concrete materialisaties, en die met dien verstande publiek maakt. De oefening van het kritisch bezinnen en van de analyse zou gemeenschappelijk erfgoed moeten zijn van al degenen die een concrete praktijk in werking willen zetten die in staat is de huidige stand van zaken te destabiliseren, en niet de elitaire activiteit van ‘professionelen van de pen’, wiens specialistisch reductionisme hen (en ons) al genoeg moeite kost. De experts in het schrijven, net als de experts van de bezettingen, de boeken, de concerten of de pistolen zijn vervelend, want zij kunnen enkel spreken over henzelf en hun lievelingsmedium.

Over de verbeterheid en de machiavellistische praktijk.

De veronderstelde “onwettige vereniging” en de zaak van Sergio L.D.

In de herfst van 2005 werden twee anarchisten gearresteerd in Valencia op beschuldiging van sabotage door middel van silicone van de ingangsdeuren en geldautomaten van verschillende bankfilialen (13 in totaal). Deze feiten werden ook voorgesteld als specifieke beschuldigingen tegen de kameraad Sergio L.D. [1], de enige persoon van de meer dan 100 gearresteerden die blijvend vervolgd wordt voor de gebeurtenissen tijdens de betoging tegen de top van Europese ministers in Europa in Barcelona in het jaar 2002, en die verantwoordelijk wordt gesteld voor zowat alle incidenten die zich toen hebben voorgedaan. Sergio L.D. werd na zijn arrestatie door de Brigada de Información de Madrid [2] afgevoerd naar het commissariaat van Verneda waar hij werd verwond en verschrikkelijk fysisch

en psychologisch gefolterd. Voor deze feiten werd een parallelle rechtszaak ingespannen waar een aantal van de politieagenten die die nacht aanwezig waren in het commissariaat worden aangeklaagd.

De politieke politie van Valencia diende tegen de aangehouden anarchistinnen de aanklacht in van “toebrengen van beschadigingen” en de warrige beschuldiging van “onwettige vereniging”, waarop de Valenciaanse rechter de zaak doorverwees naar de Audiencia Nacional [3]. Een manoeuvre dat, zoveel is zeker, de deuren opent naar een verontrustende en weinig rooskleurige toekomst. Niet zozeer omwille van het succes dat het parket in meer of mindere mate kan behalen met dergelijke beschuldiging (men herinnere zich dat bij eerdere gelegenheden de Audiencia Nacional de behandeling heeft geweigerd van een andere reeks van beschuldigingen tegen anarchistinnen, eveneens uit Valencia, m.n. de kameraden gearresteerd in oktober 2002, en tweemaal achtereenvolgens - en met meer juridische en politieke hardnekkigheid en voor zaken en beschuldigingen die ernstiger zijn dan die van de herfst van 2005 - de in juli 2003 gearresteerde kameraden, gelukkig allen op de straat nu [4], maar omwille van de repercussie die een beschuldiging van die aard kan hebben. Uiteindelijk tracht die aan te tonen dat de over heel het schiereiland verspreide groepen en individuen betrokken bij de solidariteitsinitiatieven voor Sergio L.D. een soort van “onwettige vereniging” vormen, waarvan de gedetineerden van Valencia ongetwijfeld ook deel zullen uitmaken.

Zo een juridische argumentatie veronderstelt een nieuwe wending in het globale repressieve panorama, maar de ernst en het machiavellistische karakter ervan gaat verder dan de louter strafrechterlijke logica. Vooraleer dieper in te gaan op wat de veralgemening van de toepassing van deze beschuldiging in de toekomst betekent of zou kunnen betekenen, is het goed even halt te houden en trachten te onderzoeken wat de Staat en zijn juridische apparaten verstaan onder “onwettige vereniging” en bij welke andere gelegenheden ze werd toegepast in het recente verleden. De juridische organen van de Staat definiëren onwettige vereniging als “die tijdelijke of permanente vereniging van individuen die aanslagen beogen tegen instituties, materiële goederen of personen met de bedoeling de huidige constitutionele orde te destabiliseren” en voor de toepassing van deze tenlastelegging is het “gebruik van vuurwapens” niet noodzakelijk, dat is iets wat gereserveerd wordt voor zijn “grotere broer”, de beschuldiging van ‘gewapende bende’. Recent, in de rechtszaak die de Audiencia Nacional heeft ingespannen tegen de linkse Baskische organisaties Jarrai-Haika-Segi, wiens leden werden beschuldigd van het behoren tot een terroristische organisatie -gewapende bende, werd de belangrijkste beschuldiging van “gewapende bende”, na een aanslepende en kronkelige rechtsgang, vervangen door de beschuldiging van “onwettige vereniging”, aangezien de rechters begrepen dat ze geen organische band met de ETA konden hard maken en dat de Baskische jongerenorganisaties geen wapens hadden gebruikt. Maar als zijnde “onwettige verenigingen” moesten ze zich ontbinden. Natuurlijk zijn de anarchistinnen, hun organisatorische methodologie en de strijd die ze voeren, lichtjaren verwijderd van de links Baskische organisaties, maar men moet met dit voorval rekening houden

als een veelbetekenend precedent in de toepassing van een aanklacht die zich nu richt tegen verschillende anarchistinnen [5].

Maar als in de zaak van de Baskische jongeren de uiteindelijke veroordeling voor “onwettige vereniging” de, om het zo te zeggen, troostprijs was voor een aantal rechters die persé voorbeeldstraffen wouden geven maar eigenlijk toch wel wilden dat de initiële beschuldiging van “gewapende bende” was erkend (rechter Garzón zelf maakte zijn onbehagen bekend t.a.v. de veroordeling), in de zaak van de anarchistinnen verkrijgt de juridische hypothese van het bestaan van een “onwettige vereniging” een veel duisterder tintje, in zoverre dat dit nog mogelijk is. Evenmin moet men vergeten dat de beschuldiging van “gewapende bende” al werd toegepast op een aantal anarchistinnen in Spanje en elders in Europa, iets waar we later uitgebreider op zullen ingaan.

Maar welke rol vervult de nieuwe beschuldiging van “onwettige vereniging” nu in het actuele repressieve ontwerp?

A) In de eerste plaats wil men solidariteit met een kameraad die getroffen is door de repressie “onwettig” verklaren. Niet meer of niet minder dan het criminaliseren van de steun aan en de solidariteit met een persoon die geconfronteerd wordt met serieuze strafrechterlijke beschuldigingen, nog ondersteund door de specifieke aanklachten van diverse kapitalistische burgerlijke partijen. En bij uitbreiding, elk type van solidariteit “illegaal” verklaren.

B) De verschillende groepen en individuen die deelnemen aan de solidariteitscampagne bang maken. En zeker wanneer één van die partijen, in concreto Fincas Corral, uiteindelijk heeft besloten de aanklacht in te trekken na de ontelbare initiatieven en acties van hen die hen als doelwit hadden genomen.

C) Een periode inluiden waarin de beschuldigingen van het associatieve type steeds meer zullen gebruikt worden in het panorama van de Spaanse Staat, net zoals reeds gebeurd in andere landen van Europa. Als er geen “afdoende bewijzen” zijn voor de beschuldigingen van het grootste kaliber zullen de repressieve organen grijpen naar termen als “onwettige, subversieve, criminele, etc. vereniging”.

Over de verwachte en telegeleide programmering

Uit de hoge sferen regent het officiële richtlijnen...

Sinds een tijd kan men op verschillende plaatsen in Europa waar het “anarchistische fenomeen” een grote relevantie heeft verkregen, ook al is die in een aantal gevallen eerder mediatick dan reëel, de toepassing waarnemen van een reeks gemeenschappelijke maatregelen genomen door de repressieve organen om te trachten het bewuste fenomeen aan te pakken. Datgene wat

zoiest werd beschreven, en een andere reeks van gebeurtenissen in de Spaanse Staat, past in dit algemene panorama.

Eén van de meest zwaarwegende instituties, en vooral als het gaat om de repressieapparaten, is de Europol. Het is de Europol die de te volgen richtlijnen uitschrijft op het internationale niveau en in verband hiermee is het goed rekening te houden met een geheel van omstandigheden. Het valt de schrijver moeilijk om de maag van zijn lezers te doen omkeren door te wijzen op dit laaghartig en walgelijk tuig, maar goed.

In januari 2004 kwamen in het semi-geheim verscheidene hogere functionarissen van de politie en de Europese justitie samen (hetgeen a posteriori Task Force werd genoemd) om uit te maken hoe de verschillende anarchistische groepen en individuen uit een aantal plaatsen in Europa geconfronteerd en bevochten dienden te worden. Concreter ging het om anarchistinnen uit wat men de “Mediterrane Anarchistische Driehoek” noemde, term die jaren eerder werd geboren, in februari 2001, tijdens een andere semi-geheime bijeenkomst van de Europol in Madrid, waar het zogenaamde “Madrid document” werd goedgekeurd en waarin op initiatief van Spanje, daarin bijgetreden door Italië en Griekenland, werd afgesproken om een “onderzoeksactiviteit met betrekking tot het anarchistische terrorisme” te ontplooiën [6] Onder de aangenomen resoluties van deze klik was er ook die om ten allen prijze te dreigen, steeds aangepast aan de specifieke situaties, met beschuldigingen van het associatieve type, en hiervoor was het noodzakelijk om nieuwe wetten te creëren of de bestaande aan te passen. Iets waarover we het nu zullen hebben.

1. In het land der blinden is één oog koning....

Tegen de myriade van aanvallen en manifestaties van ontevredenheid in de meest verscheidene vormen, grijpt de Italiaanse Staat terug op één van zijn artikelen uit het strafwetboek, het artikel 270 en 270 bis, “subversieve vereniging met terrorisme als doel”. De uitwerking van dit artikel dateert uit de fascistische periode, en de toepassing ervan heeft geleid tot verscheidene strafrechterlijke procedures zoals de zogenaamde “Operatie Cervantes” die begon op het einde van juli 2004 met de gevangenzetting van verschillende anarchistinnen, en voortging met de golf van arrestaties en huiszoekingen in mei 2005. De inleidende hoorzittingen in deze zaak begonnen op 30 november 2005 voor de rechtbank van Rome. De meeste van de beschuldigingen werden opgesteld op basis van opnames van (telefoon)gesprekken waarvan een aantal vooraf waren gemanipuleerd.

Parallel met de tweede slag van “Operatie Cervantes” beval het parket van Bologna de opsluiting van al de leden van het Croce Nera Anarchica (Anarchist Black Cross Italië). Daarenboven werd hun postbus gesloten, het tijdschrift dat ze uitgaven in beslag genomen, en hun webpagina gecensureerd. Een tijd nadien moesten de anarchistinnen worden vrijgelaten (enkel Danilo en Valentina werd pas recent huisarrest toegekend aangezien ze ook verwikkeld waren in de “Operatie Cervantes”) wegens “absoluut gebrek aan bewijs” dat hun betrokkenheid zou kunnen bewijzen bij enige acties opgeëist door “Cooperativo Artigiani Fuoco e Affini (occasionalmente spettacolare)” aangesloten bij

bij de FAI (informale). De openbare aanklager van Bologna reageerde hierop door te zeggen dat indien nodig hij een foto zou presenteren van de aangehouden personen terwijl zij een bom leggen...[7]

Ondanks de ernst van de zaak en alle grofheden rondom het “Cervantes proces”, willen we de aandacht spitsen op de maatregelen die werden genomen ter uitvoering van het bewuste artikel 270 bis, tegen de Sardijnse kameraden van Fraria [8] waaronder de sluiting van het documentatiecentrum waar zij hun zetel hadden, en waar in het verleden meermaals microfoons en microcamera’s werden gevonden, bovenop het huisarrest opgelegd aan zeven van hun leden beschuldigd van het behoren tot een “subversieve vereniging” actief op het eiland Sardinië. Tegen deze Sardijnse anarchistinnen en antiautoritairen is er geen enkele andere specifieke beschuldiging, met uitzondering van die van “subversieve propaganda”, dat wil zeggen dat het in artikel 270 bis voorzien is dat het kan toegepast worden zonder dat er andere specifieke beschuldigingen zijn, dus als exclusief associatieve beschuldiging. Het is daarom een geschikt instrument, een bij uitstek politiek middel om een geheel van sociale realiteiten wiens stem afwijkt van het koor van de officiële stemmen van de getolereerde oppositie buiten spel te zetten.

Voortdurend verschijnt de Italiaanse minister van binnenlandse zaken, Beppe Pisanu (vreemd genoeg afkomstig van Sardinië) om aan te manen het artikel 270 bis en andere juridische elementen aan te passen aan de horizontale structuur van de affiniteitsgroepen van de anarchistinnen, structuur die moeilijk te verenigen is met de militaire en hiërarchische opvatting in het bestrijden waarvan de Italiaanse magistratuur al enige ervaring heeft, en bovenal om “halve overwinningen” te vermijden, zoals die behaald in het zogenaamde “Marini-proces”, dat in grote lijnen de voorloper is van en het model is voor de huidige repressieve procedures.

In het midden van de jaren 90 construeerde de Romeinse magistratuur “ad hoc” een gewapende bende genaamd O.R.A.I (Revolutionaire Anarchistische Insurrectionalistische Organisatie), naam verkregen door een titel uit de context te lichten van één van de hoofdstukken van het boek van Alfredo M. Bonanno, “Nieuwe ontwikkelingen in het kapitalisme”, waar de actuele transformaties van het postindustriële kapitalisme worden geanalyseerd en dat diende als basis voor een aantal conferenties aan Griekse universiteiten [9].

Hoe is het mogelijk dat een tekst van dit type kan omgezet worden, volgens de specialisten van het Hof van Rome, in het basisprogramma van een gewapende bende? In de kantoren en riolen van de heldhaftige “ordehandhavers” is alles mogelijk, het volstaat dat zij hun meer dan beproefde vindercapaciteiten in gang zetten. Machiavelli zou versteld staan.

2. In het huis van de smid vind je enkel houten messen...

De situatie in Griekenland vertoont gemeenschappelijke kenmerken, gegeven de eigen lokale particulariteiten, met alles wat tot nu werd verteld. In een poging om het anarchistische fenomeen, dat sinds decennia een belangrijke hinderpaal vormt, af te remmen, heeft de Griekse Staat, daarbij geadviseerd door zwaarwichtige internationale bondgenoten, een interventiemechanisme in gang gezet waarvan een aantal van de directe consequenties recent duidelijk zichtbaar zijn geworden. Een concreet voorbeeld dat kan dienen als verklarend model:

De lente van 2005 werd gekenmerkt door een buitengewone politieke agitatie in heel Griekenland; de exponentiële groei van de spanningen werd beantwoord door een in Griekenland nooit geziene intimidatiecampagne door de Griekse Staat. Om deze reactie en haar consequenties te begrijpen, is het noodzakelijk, met het risico mijn vermoeide lezers nog meer te irriteren, terug te keren naar mei 2005, meer bepaald in Athene.

Gedurende een conferentie op de Politechnische Universiteit gegeven door een oud-minister van de PASOK [10] bouwde een groep studenten de spreker luidruchtig uit. De gemoederen raakten verhit en de escorte van de politiekier kwamen tussenbeide. Eén van hen trok een pistool en temidden van het tumult raakte een jongen gewond aan zijn been. Onmiddellijk werd de zaal waar de conferentie plaatsvond afgesloten, de minister en zijn krachtpatsers zaten opgesloten. De Politechnische Universiteit van Athene, de zetel van verschillende anarchistische groepen, wordt bezet en de minister wordt de uitgang ontzegd. Het is nodig eraan te herinneren dat op de Griekse universiteiten het politieke asiel bestaat; dit sinds de studentenopstanden van de jaren '70 tegen het kolonelsregime waarbij één student werd gedood, precies in de Politechnische, daarom mag de politie dus de universiteitscampussen niet betreden. De bezetters eisten als garantie om de ex-minister te laten gaan dat de naam van de politieman die had geschoten werd vrijgegeven, en dat de politie die de universiteit had omsingeld wegging om een massale arrestatie van de bezetters éénmaal die op straat kwamen te voorkomen. Zo geschiedde.

Deze spannende nacht vond veel weerklank in de nationale media met titels als: "Schietspartij in de Politechnische. Ex minister gegijzeld door anarchist". De spanning steeg exponentieel en de repressieve mechanismen zetten zich in gang.

Enkele dagen nadien werd er opgeroepen voor een betoging om te protesteren tegen een reeks agressies en aanvallen van fascistische groeperingen die hadden plaatsgevonden in Athene, hierbij werden verschillende immigranten neergestoken en werd het anarchistische kraakpand "Lelas Karagiani" gedeeltelijk in brand gestoken. De betoging, met een sterke deelname van anarchist, liep door de hoofdstraten van het stadscentrum. Op het einde vonden er confrontaties plaats met de politie en verschillende banken werden aangevallen met molotovcocktails. Een nooit geziene politiemacht werd ontplooid en het centrum werd hermetisch afgesloten. Daarop begon een klopjacht met als resultaat: 100 personen gearresteerd, hiervan zullen er uiteindelijk maar 7 in beschuldiging worden gesteld, talrijke

identificaties en verscheidene huisdoorzoekingen.

Als reactie op deze politieactie wordt enige dagen later een patrouille van de antioproerpolitie aangevallen met brandbommen. Verrast door de aanval en om niet verschroeid te worden nemen de agenten de benen en verliezen tijdens hun aftocht een deel van hun materiaal: helmen, schilden, en andere foltertuiggen dat hen wordt onttrokken en verdwijnt. Naargelang de dagen voorbij gaan wordt de sfeer minder gespannen en het repressieve klimaat neemt af.

Iemand heeft dan het sympathieke idee om op de website van indymedia Athene een foto te publiceren van verschillende personen met gemaskerd gezicht en uitgedost met het van de oproerpolitie onttrokken materiaal, spottend imiteren zij de poses en manieren die politieagenten plegen aan te nemen. Onderaan de foto is bij wijze van opeising het letterwoord M.A.T. te lezen, wat het letterwoord is voor de speciale antioproereenheden in Griekenland, maar deze keer wordt de betekenis van de beginletters voor het genoemde korps veranderd in "Beweging voor de Verspreiding van de Chaos"(door de vertaling in het Nederlands gaat het woordspel verloren).

Ongetwijfeld een leuk idee, maar met tragische consequenties.

Bij het begin van de zomer van 2005 worden twee personen gearresteerd in Athene toen ze zich trachtten te ontdoen van het antioproermateriaal door het in een aantal containers te gooien. Nog een andere persoon zal later gearresteerd worden in relatie met deze feiten. Onmiddellijk na deze aanhoudingen ontstaat er een repressief klimaat zoals nooit voorheen gezien in Griekenland. De personen worden aangehouden op basis van de recent goedgekeurde antiterroristische wetgeving, iets wat tot dan nog nooit was gebeurd, zelfs niet in zulke hachelijke omstandigheden zoals in het geval van de anarchist Nikos Maziotis [11], de anarchist Polikarpo G. [12] of het proces tegen de 7 kameraden opgesloten tijdens de top van Thessaloniki 2003 [13]. Zelfs tegen de leden van de historische gewapende

organisaties van marxistische strekking “17 November” en “E.L.A.” (Revolutionaire VolksStrijd) werd de actuele antiterroristische wet niet toegepast [14], wet die opgedrongen en gesuperviseerd werd door de E.U. als noodzakelijke voorwaarde om als volwaardig lid deel uit te maken van de E.U. en om de Olympische Spelen te kunnen laten doorgaan in Athene in 2004.

Toch heeft de Griekse staat, éénmaal ze de leden van deze historische organisaties in zijn klauwen had, kosten noch middelen gespaard en heeft zelfs volledige gevangenen laten inrichten op eilandjes in de Middellandse Zee om een handvol van deze militanten levend te begraven in een isolatieregime vergelijkbaar met het FIES in Spanje, 41bis in Italië, de cellen van het type F in Turkije, of de extreme detentieomstandigheden die de leden van Action Directe ondergaan in Frankrijk.

Wat verontrustend is aan de arrestaties in de zomer van 2005 in Athene is, naast het feit dat één van hen beschuldigd wordt van zowat de totaliteit van de brandbommen die werden gegooid in Athene sinds 1999 en die niet werden opgehelderd, dat het openbare ministerie hamert op het behoren van twee van de gevangenen tot twee verschillende maar complementaire organisaties: één ervan zou de reeds genoemde “Beweging voor de Verspreiding van de Chaos” zijn, naam verkregen via de foto gepubliceerd op het internet, en de andere zou de “Anarchistische Gemeenschap van Exarjia” [15] zijn, organisatie waarvan niemand ooit iets gehoord heeft en werd uitgevonden om de beschuldiging van “behoren tot een gewapende bende” van het openbare ministerie hard te kunnen maken. Op het moment dat deze regels worden geschreven blijven de aangehouden van Athene opgesloten met strafeisen van meer dan decennia in de gevangenis; het is tekenend dat één van de rechters die de zaak behandelt in een zaak van corruptie is betrokken.

Zou dit de perfecte manier zijn om op de rug van de anarchisten zijn blazen op te kuisen? De opsluiting van de anarchisten, correspondeert dit eveneens met zijn gesjoemel?

Er zijn van die dingen waarover men niet teveel vragen moet stellen, nietwaar, mijnheer de rechter?

3. Beter één vogel in de hand....

Als we nu van onze kleine reis door Eurpa terugkeren naar ons geliefde Spanje, dan zouden we kunnen opmerken dat een aantal van de beschreven situaties hier al zijn voorgevallen, met in acht name van de verschillende modaliteiten en omstandigheden op het Iberische schiereiland. De anarchisten die aangehouden werden in Barcelona op 16 september 2003 hebben de antiterroristische wetgeving aan den lijve ondervonden. Te beginnen met de totale isolatie gedurende 5 dagen; vijf lange dagen in politiegebouwen, vijf dagen in handen van experts en ervaren folteraars. [16]

Eén van de beschuldigingen tegen onze kameraden is die van het behoren tot een genaamde “Movimiento Anarquista Libertario y de la Extrema Izquierda” (M..A.L.E.I) geconstitueerd als een “gewapende bende”.

En dan vraag ik me af: Wie heeft ooit van zo een organisatie gehoord? Welke actie werd ooit onder deze benaming opgeëist? Nog meer: welke anarchist zou bij zijn gezonde verstand deze naam gebruiken die niet alleen redundant en kakofonisch is, maar bovendien incoherent?

Heren folteraars, met naamplaatje en pistool of in toga, het anarchisme en “extreemlinks” zijn twee duidelijk afgebakende en verschillende dingen. Maar in hun koortsige geest van inquisitoren is alles goed om een vuistvol anars die een ernstig probleem stellen, op te sluiten.

De beschuldiging van gewapende bende kan niet volgehouden worden zonder het bestaan van een specifiek letterwoord. Want welke terroristische groep draagt geen naam of een afkorting om terreur te zaaien? Als om welke reden dan ook dit niet het geval is, wordt de naam uit de hoge hoed getoverd (dat hebben we gezien in het “Marini-proces” en bij de aanhoudingen in Athene) - jammer dat deze heren folter en repressie als beroep hebben gekozen, zij zouden een mooie carrière kunnen gemaakt hebben als goochelaars, magiërs, komedianten, etc.

In een eerste moment nam rechter Garzón de zaak op zich en kondigde in alle media met veel tamtam de ontmanteling aan van een “gevaarlijke anarchistische cel”. Niettemin, in de loop van het jaar werd de sterrechter vervangen door Fernando Grande Marlaska, en die liet al snel een aantal van de aanvankelijke voorgelegde beschuldigingen vallen. Beschuldigingen die door de Guardia Civil waren gefabriceerd, en waarvan sommigen door de media extra in de verf werden gezet, zoals “samenzwering tot moord van de radiojournalist Luis del Olmo en van een politiker van de Generalitat”. Beschuldigingen die een “identiteitscrisis” veroorzaakten in de libertaire middens en in het bijzonder bij de betrokkenen in de solidariteitscampagne met de gevangenen van Thessaloniki 2003.

Dit wijst al ergens op een gebrek aan maturiteit binnen de beweging. Het mag op z’n minst verwacht worden van iedere persoon die zegt tegen de actuele stand van zaken te zijn dat hij/zij nooit geloof hecht aan de leugens die verspreid worden door de media. Onschuld, schuld zijn juridische termen waarvan de solidariteit in geen geval mag afhangen, solidariteit is

essentieel als vitaal vertrekpunt, als tegengewicht tegen wat beweerd wordt van op de kansels van de media en programmeercentra van het systeem.

De solidariteit is zonder enige twijfel een formidabel wapen, een wapen met verwoestende mogelijkheden, in staat kameraden uit de kerkers van de staat te ontrukken, in staat te bereiken dat ondernemingen die geld of jaren gevangenis van een betichte willen verkrijgen hun aanklachten intrekken, in staat ook om de machtigen en politiciers van alle slag te laten beven van angst.

Reële solidariteit betekent niet dat men de totaliteit, of zelfs maar een deel, van de standpunten van de gearresteerde kameraden deelt, maar dat men de zovele malen herhaalde slagzin “als ze één van ons raken, dan raken ze ons allen” werkelijkheid maakt, onafhankelijk en in de marge van de geloosde beschuldigingen, of die nu waar of vals zijn, onafhankelijk en buiten de juridische categorieën. Het isolement, en niet alleen de gevangenis, heeft zich over de gevangen anarchist in Barcelona geworpen. En bij sommige kameraden, zoals Rafa, op een wel wrede manier. Het is ongetwijfeld het laatste middel tegen degenen die zich niet neerleggen bij hun situatie van gevangenschap.

Eén ding is in ieder geval zeker: de solidariteit is een wapen met toekomst.

Het is ongetwijfeld zo dat de daadwerkelijke solidariteit angst aanjaagt, bang maakt. Het is daarom dat de Staat en zijn instituties zich zo haasten om ze te criminaliseren. Criminalisering die zich richt tegen alle en iedere uitdrukking ervan, en niet alleen tegen die die a priori “illegaal” worden genoemd door de Staat.

Een aantal voorbeelden hiervan:

In juli 2003 wordt opgeroepen tot een betoging voor het ministerie van Buitenlandse Zaken in Madrid in solidariteit met de gedetineerden tijdens de eurotop in Thessaloniki 2003 en de anarchist die recent waren gearresteerd in Valencia. Nauwelijks was de betoging gestart of de antioproerpolitie treedt op en arresteert 7 personen, personen die allen in de loop van de tijd uiteindelijk zullen worden vrijgesproken voor aanklachten als “illegale betoging”, “verzet tegen de autoriteit”, etc. Ondanks de latere vrijspraken was de boodschap van de repressieve instellingen duidelijk: intimidatie.

Nog in Madrid, in april 2005 vindt een betoging plaats als reactie op de ontruiming van een kraakpand. De betoging kan zelfs niet vertrekken, de antioproerpolitie chargeert en 30 personen worden aangehouden. De rechtszaak die tegen hen zou worden ingespannen wordt later geklasseerd.

Een ander en misschien nog duidelijker voorbeeld: In mei 2005 wordt in Barcelona de anarchist van Italiaanse origine Francesco Goia gearresteerd, die op dat moment op de vlucht was voor het huisarrest dat hem was opgelegd in zijn ouderlijke woning in Pisa. Francesco is één van de kameraden die deel uitmaakt van het anarcho-ecologistische centrum “Il Silvestre” in Pisa, en is opgeroepen, samen met andere kameraden van Pisa en omstreken, om te verschijnen voor het proces tegen de “C.O.R” [17] Het beu om door de politie opgejaagd te worden beslist

hij zich te onttrekken aan het huisarrest en zijn weg vrolijk te verliezen. Maanden later wordt hij dan aangehouden in Barcelona tijdens een gezamenlijke operatie van de Italiaanse en Spaanse politie. Onmiddellijk wordt opgeroepen tot een solidariteitsbetoging met Francesco en met de anarchist die in Italië werden gearresteerd tijdens de repressiegolf van mei 2005. Ook deze betoging wordt brutaal onderdrukt. De politiecharges worden uitgezonden door een aantal televisiekanalen waar het klimaat van “noodtoestand” nog verder wordt aangezwengeld. De betoging eindigt met 7 gearresteerden, verschillende van hen moeten ter beschikking van het gerecht blijven en belanden in de gevangenis. Toevallig bevindt zich onder de aangehouden Alberto, een kameraad uit Pisa. De terbeschikkingstelling van het gerecht bevat een andere verontrustende en intimidatieve boodschap: preventieve opsluiting wegens deelname aan een solidariteitsbetoging. Niets meer of minder, zoals in betere tijden. Enige dagen later ontploft een koffiekanaal in de zetel van het Italiaanse Instituut voor Cultuur van Barcelona, later ontploft een ander tuig in de zetel van een FIAT verdeler.

De polemieken over dergelijke acties, gerealiseerd enige dagen voor weereen andere betoging in solidariteit met de gearresteerden van de betoging van 25 juni, zijn talrijk en zuur geweest. Het is de moeite niet nog meer olie op het vuur te gooien; wanneer men een actie opzet is het noodzakelijk de consequenties ervan in te schatten, die in bepaalde omstandigheden verder kunnen gaan dan aanvankelijk gedacht. Maar het is ook een feit dat de betoging van 16 juli, in tegenstelling tot de vorige van 25 juni, verliep zonder charges en zonder aanhoudingen. Dat eenieder hieruit zijn/haar eigen conclusies trekt...

Bij wijze van voorlopig besluit.

De schrijver dezes is er zich van bewust dat wat hij beschrijft in dit artikel een ontmoedigend panorama biedt voor de dissidente praktijk, toch moet wat hier beschreven wordt begrepen worden als een oproep om de aandacht te verscherpen voor het gebruik (en misbruik) van bepaalde apparaten en middelen van de staatsrepressie.

Het gaat er niet om angst aan te jagen, maar om de risico's te kennen en overeenkomstig ernaar te handelen, door tot actie over te gaan, en dit liever vroeger dan te laat, voordat de cirkel zich definitief sluit en dat er ons, de uitgesloten “van hun glazen paleis”, zelfs niet meer de kritische capaciteit rest om de aliënatieprocessen waaraan we onderworpen worden te identificeren, voordat, ten slotte, de logica van het

eenheidsdenken iedere glimp van dissidentie vervangt door een het surrogaat van de getolereerde oppositie, onmisbaar complement van de huidige stand der dingen.

Nu tot de actie overgaan. Collectief of in de duizend vormen waarin zich de poëzie ontwikkelt. Met een concreet project: "het bestaande overhoop halen". Met een duidelijke ideologie, antiautoritair en opstandig, in staat geëxporteerd te worden naar iedere strijd die zich ontwikkelt binnen en buiten het fort van de ingesloten.

Iets eenvoudig en duidelijk te verstaan, dat is duidelijk, gegeven de noodzakelijke uitzonderingen....

Onbrandbare Teksten voor de samenzwering

21 januari 2006

*Om samen te zweren, commentaar te geven, ruzie te maken, je mening te geven, te bedreigen, te verfraaien en iets mee te doen: conspiediciones@mixmail.com Dit emailadres is beschermd tegen "spam bots", Javascript is nodig.

Noten.

Anarchist Black Cross-Gent vertaalde deze tekst, die via het internet werd verspreid en verzorgde de noten voor Nederlandstalige lezers...

[1] Voor meer info, zie www.klinamen.org/contralatorturapolicial en in het Nederlands "Vernederd, gefolterd, beschuldigd. Over de vervolging van Sergio L.D." (te vinden op www.geocities.com/abc_gent en in "Uitbraak" n° 1, maart 2006, p 23).

[2] Directe erfgenaam van de vroegere politieke sociale Brigade. Meestal gewoon politieke politie genoemd, want dat is zijn natuur en bedoeling.

[3] Speciale rechtbank die zich bezig houdt met terrorisme. Erfgenaam van het franquistische Tribunal de Orden Público.

[4] Zie nieuwsberichten op onze website, en "FIES en Lucha. Korte historiek van de gevangenistijd in Spanje" in "Wij vragen geen toestemming om vrij te zijn. Dossier over de gevangenistijd en de repressie van de anarchisten in Spanje, 2000-2003" (mei 2004, 56 p) waarin ook een brief van Amanda, één van de gearresteerden toen. Hoewel zij allen inderdaad vrij op borg zijn, moeten zij nog voorkomen en hangen hen nog zware veroordelingen boven het hoofd.

[5] Ook in het milieu van de 'independentisten', maar in zijn Asturiaanse en Galicische versie, hebben zich een reeks van opmerkelijke repressieve operaties voorgedaan. In september 2005 werd in Asturië Fernando G.R. aangehouden, hij werd door de politie van een serie van nog onopgehelderde aanslagen beschuldigd en werd opgesloten in het FIES regime in de gevangenis van Segovia. Op het moment dat dit artikel wordt geschreven, is hij vrij na het betalen van een borg. Eveneens in de herfst van 2005 arresteerde de politie op mandaat van de Audiencia Nacional in het totaal

11 personen in diverse steden in Gallicië, waarbij ook huizen en arbeidsplaatsen werden doorzocht, dit alles onder voorwendsel van een "onwettige vereniging met subversieve doelstelling". Op een ander vlak, maar beantwoordend aan een zelfde repressieve strategie, in het proces dat de Audiencia Nacional voortzet tegen de leden van de steunorganisaties voor communistische gevangenen SRI en AFAPP (Socorro Rojo Internacional y Asociación de Familiares y Amigos de los Presos Políticos), waarvan de hoorzittingen zullen doorgaan tussen december 2005 en januari 2006, is de enige beschuldiging het behoren tot een nieuwe organisatie uitgevonden door hetzelfde tribunaal en SRI-AFAPP-PCE(r)-GRAPO zou noemen. In dit proces is het belangrijkste (en enige) bewijs de getuigenis van een infiltrant, mogelijk lid van de Guardia Civil, die voordien ook geïnfilteerd was in een gevangenensteungroep van het Cruz Negra Anarquista - Madrid (Anarchist Black Cross).

[6] Zie het artikel "Europol vervolgt anarchisten en radicalen", terug te vinden op onze website.

[7] Over de aanhoudende golven van repressie tegen de anarchisten in Italië, zie het dossier "Twee zomers van repressie tegen anarchisten in Italië" (augustus 2005, 76 p).

[8] Fraria is een term die in het Sardisch flor de cenizo (letterlijk: bloem van as of asbloem, maar aangezien onze plantkundige niet thuis is, kunnen we de exacte Nederlandse benaming niet meegeven...) of vonk betekent, die ook al lijkt ze uitgedoofd toch nog het vuur weer kan doen opflakkeren.

[9] Zie het dossier: "De Marini-zaak. Met de "informatieve dienstnota" van de ROS en enige andere teksten over het complot tegen de anarchisten in Italië" (januari 2005, 56p)

[10] Griekse sociaaldemocratische partij. Gedurende jaren aan de macht en momenteel in de oppositie.

[11] De Griekse anarchist Nikos Maziotis legde een bom in het ministerie van Industrie en Ontwikkeling van Athene in solidariteit met de strijd van de bevolking van de baai van Strimonikos tegen een multinationale onderneming die een goudmijn wou exploiteren in de streek. Op de hoorzittingen van het proces tegen Nikos waren vele anarchisten uit geheel Europa aanwezig en veranderde het proces in een authentieke aanklacht tegen kapitaal en staat. Nikos werd in juli 1999 veroordeeld tot 15 jaar en zat 5 jaar in de gevangenis. Zijn "Apologie" (verdedigingsrede voor de rechtbank) is aanbevolen lectuur en verkrijgbaar bij ABC-Gent.

[12] Anarchist die in april 2004 in Thessaloniki werd aangehouden op beschuldiging van verschillende bomaanslagen, na tien maanden in voorlopige hechtenis werd hij veroordeeld tot 3 jaar voorwaardelijk.

[13] Op 21 juni 2003 ging er in de Griekse stad Thessaloniki een top van de Europese ministers door. Een anarchistisch blok bestaande uit meer dan 3000 personen trok door de belangrijkste straten van de stad en het kwam tot confrontaties met de politie. Van de meer dan 60 aangehouden bleven er 7 opgesloten gedurende zowat 5 maanden, zij gingen meer dan 50 dagen in hongerstaking om hun vrijlating te bekomen. (Meer info over de 'Thessaloniki 7', zie nieuwslijn op onze website)

[14] Naar onze informatie is dit niet (geheel) juist: de Griekse Staat heeft wel degelijk de nieuwe antiterroristische wetgeving toegepast op ELA en N17. Probleem was wel dat met name de ELA op dat moment niet meer bestond; in 1995 had de organisatie in een laatste communiqué haar ontbinding bekend gemaakt. Om de ELA toch te kunnen vervolgen op basis van de nieuwe wetten, ingevoerd in 2001, heeft het Griekse parket een wel heel bijzondere redenering opgesteld: aangezien het laatste communiqué van de ELA eindigde met de slogan: “De strijd gaat voort”, kan men besluiten, aldus de Griekse openbare aanklager, dat de organisatie nog wel degelijk bestaat, en dus dat de leden ervan op basis van de nieuwe antiterrorismewetten kunnen vervolgd worden... In een eerste proces heeft de rechter deze redenering niet gevolgd (wat niet verhinderde dat er heel zware straffen werden uitgesproken), en op dit moment lopen er nog steeds processen in beroep mbt ELA (en N17).

[15] Exarjía is een plein in het centrum van Athene waar de anarchisten gewoonlijk samenkomen.

[16] Voor de ‘Barcelona 6’ verwijzen we eveneens naar “*Wij vragen geen toestemming om vrij te zijn*” reeds aangehaald in noot 5, en de berichten op onze website. Zie eveneens teksten in deze Uitbraak.

[17] Cellule di Offensiva Rivoluzionaria – Cellen voor een Revolutionair Offensief. Organisatie van communistische strekking die een ‘anti-imperialistische eenheid’ voorstaat tussen marxisten en anarchisten. De COR hebben een reeks van aanslagen en bedreigingen tegen rechtse politici, vakbondsgebouwen, journalisten en interim-bedrijven in de streek van Pisa en Rome opgeëist. Het belangrijkste “bewijs” dat het parket heeft gebruikt om de leden van “Il Silvestre” te arresteren is gebaseerd op een opeisingsbrief van één van de acties uitgevoerd door de COR dat naar het libertair-ecologisch tijdschrift “Terra Selvaggia” werd opgestuurd (het tijdschrift heeft haar zetel in de Via del Cuore, in hetzelfde lokaal als “Il Silvestre”) en gevonden werd tijdens één van de zovele huiszoekingen in het huis van één van de vervolgd. Vreemd is dat hetzelfde document ook gestuurd werd naar de kranten van het regime “La Nazione” en “Tirreno”, maar geen van hun redacteurs werd betrokken bij het proces. Ook verklaarden de COR zelf in een communiqué dat de aangehouden anarchisten niets te maken hebben met hun organisatie en noemden hen “onbekende kameraden”. Voor meer info verwijzen we opnieuw naar de reeds vernoemde brochure “*Twee zomers van repressie tegen anarchisten in Italië*”.

ADRESSEN VAN GEVANGENEN
ITALIE
Marini-proces

Gregorian Garagin

Casa Circondariale Fossombrone
via G. Leopardi, 2
61034 Fossombrone Italië

Francesco Porcu

Casa Circondariale Carinola
via Provinciale San Biagio
81030 Carinola (CE) Italië

Carlo Tesseri

Casa Circondariale La Dozza
Via Del Gomito 2
40100 Bologna Italië

Orlando Campo

Via Raffaele Majetti 165
00156 Roma Italië

Vier van Luras Sardinië

Frederico Pais

Carcere di Buon Cammino
09100 Cagliari Italië

Onderzoek naar de COR

Francesco Gioia

Gioia Francesco
Via Maiano, 10
06049 Spoleto Italië

Operatie Cervantes

Santini David (vrijgelaten...)

Via Giovanni XXIII 15
01038 Soriano nel Cimino (VT)
Italië

Operatie Nottetempo

Salvatore Signore

Casa Circondariale
via Lamaccio 1
67039 Sulmona (AQ) Italië

Saverio Pellegrino

Via Prati Nuovi, 7
CAP 27058
Voghera (Pavia) Italië

POLEN - POLOGNE

Tomek Wilkoszewski

Zakad Kamy
Ul. Orzechowa 5
98-200 Sieradz Polen

ZWITSERLAND - SUISSE

Marco Camenisch

Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf
Zwitserland

PORTUGAL

Antonio Ferreira de Jesus

Recloso n° 351
Estabelecimento Prisional
de Vale de Judeus
2065 Alcoentre
Portugal

DUITSLAND-ALLEMAGNE

Thomas Meyer-Falk

c/o JVA - Z.3117
Schönbornstr. 32
D- 76646 Bruchsal Duitsland

Marco Heinrichs

Justizvollzugsanstalt Magdeburg
Halberstadter Strasse 8a
39112 Magdeburg Duitsland

Vier van Aken

Gabriël Pombo Da Silva

José Fernandez Delgado

Bart De Geeter

AZ: 52 KS 22-04
Postfach
Landgericht Aachen
52034 Aachen Duitsland

SPANJE - ESPAGNE
Claudio Lavazza

C.P. Albolote - Módulo 2
Carretera de Colomera Km 6,5
18220 Albolote - Granada Spanje

Hamed Hamed Belaïd

C.P. La Moraleja
Ctra Local P-120
34210 Dueñas
Palencia - Spanje

Giovanni Barcia

C.P. El Acebuche
Ctra. Cueva de los Ubeda, km 2,5
04071 El Albuche - Almeria - Spanje

Amadeu Casellas Ramon

C.P. Girona
C/ Menorca 16
17005 Girona Spanje

Amanda Cerezo Garcia

C.P. Alicante II
Ctra. N-330, km 66
03400 Villena - Alicante - Spanje

Ghilbert Ghislain

C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva Spanje

Luis Mingorance Corral

C.P. JEAN II
Ctra Bailen Motril, km 28
23071 Jaen Spanje

Carlos Gomez Garcia
Santiago Cobos Fernandez

C.P. Villabona
Finca Tabladillo Alto
33480 Villabona
Xixon Spanje

Ibai Ederra

C.P. de Zuera
Ctra. Nac. 330, km 539
50298, Zuera
Zaragoza Spanje

Javier Calvo Moran

CP de San Sebastian
Paseo Martutene N°1
20014 Donostia
Guipuzcoa Spanje

Giorgio Rodriguez

C.P. de Topas
Ctra. Nac 630, km 314
37799 Topas
Salamanca - Spanje

Zes van Barcelona
Carolina Forné Roig

C.P. de Avila
Ctra. Vicolozano-Brieva s/n
05194 Ávila - Spanje.

Rafael Tomás Gaspar

C.P. de Topas Ctra. n-630, km. 314,
37799- Topas
Salamanca - Spanje

Igor Quevedo Aragai

C.P. Madrid VI
Aranjuez Ctra Nacional 400 -
km 28 Apdo 2000
28300 Aranjuez Madrid - Spanje

Joaquín Garcés Villacampa

C.P. Navalcarnero.
Ctra. Nacional V, km 27,7.
28600 Navalcarnero Madrid -
Spanje

Barcelona 9.02.2006
Ruben Masmano Bernel

(Modulo 1 de C.P. Brians)
C.P. Can Brians
Apartado 1000
08760 Martorell
Barcelona Spanje

NEDERLAND / PAYS-BAS
Roberto Catrino Lopez

P.I. Haaglanden
Locatie Scheveningen-Oost
Penitentiär Ziekenhuis
Postbus 87810
2508 DE Den Haag Nederland

UK - ANGLETERRE
Garfield Marcus Gabbard

(TB 4271)
HMP Hull
Hedon Road,
HU9 5LS
England

BELGIE - BELGIQUE
Nordin Benallal

Prison d'Andenne
2 rue du Géron
5300 Andenne België

Marc Sontrop

Prison de Verviers
Chaussée de Heusy 83
4800 Verviers België

Jean Paul Depouhon

Rue de la Résistance 4
4500 Huy België

CONTACTADRESSEN
Anarchist Black Cross Antwerpen / Anvers

PB 67 (zonder naamsvermelding/
sans nom)
2018 Antwerpen 14
abc.antwerpen@gmail.com
reknr. 000-3244460-04

Anarchist Black Cross Gent / Gand

PB 40
9000 Gent 2
abc_gent@yahoo.com
reknr. 001-3364945-91

www.anarchistblackcross.be
Steungroep voor Ringolévios in de Belgische gevangenissen / Groupe de Soutien aux Ringolévios dans les prisons belges

c/o Collectif les Foulons
Rue des Foulons 47-49
1000 Brussel / Bruxelles

Passe-Muraille: émission radio anti-carcérale

elke zondag/chaque dimanche à 18u
op 87.7 FM (BXL)

Anarchist Black Cross Amsterdam

Postbus 16521
1001 RA Amsterdam
Nederland / Pays Bas
abcamsterdam@squat.net
http://squat.net/abcamsterdam

Een - jammer genoeg - nog meer uitgebreide lijst vind je op de website

www.anarchistblackcross.be